

Fulltükör 9

Antológia

Fulltükör 9

***Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi Portál
alkotóinak 2014. évi műveiből***

2016

ISSN 2060-6435

Kiadja: a Fullextra Kulturális és Irodalmi
Portál közössége

Felelős kiadó: **Lőrinczi L. Anna**

Szerkesztette és tördelte: **Máté László**

Borítóterv: **Fazekas Miklós**

Lektorálta: **Horák Andrea**

Nyomdai munka: **Z-press Kft.**

Előszó

Minden könyvhöz jár egy előszó, egy rövid méltatás az íróról, írókról, a könyv tartalmának rövid értelmezése, stilisztikai, formai erősségeinek a kiemelése, egyfajta méltatás, ajánlás az Olvasónak, hogy kiolvassa ebből a rövid szövegből: érdemes a kezében tartott könyvet elolvasnia.

Itt a helyzet kicsit más, pusztán azért, mert ez a könyv szélesebb értelemben egyfajta antológia, egy év terméséből szemezgetett, maguknak az alkotóknak a kedve szerint kiemelt részlet egymás egyévnvi munkájából. Mint ilyen, természetesen szubjektív, nem szakmai szempontok, és nem könyvszerkesztői munka eredményeképpen rendezett tartalom, még a kronológia sem szempont egy-egy alkotó munkájában. Hogy lássuk, mégis mi az, ami ezt a könyvet összetartja, ahhoz elég annyit tudni, hogy a FULLEXTRA Irodalmi és Művészeti portál alkotóinak a munkából szerkesztett válogatást tart a kezében az Olvasó.

Sokan, sokfélék vagyunk ebben a közösségben, sokféle korról, sokféle tapasztalattal, kifejezésmóddal, sokféle értékkel. Talán ez a legfontosabb egységes eleme ennek a könyvnek: az az érték, amiben felfogásaink mellett közös pályán, az irodalom szeretetének, így-úgy művelésének a pályáján mozgunk, formálódunk, alakulunk, és igyekszünk alakítani, hatni a világra, de legalább a környezetünkre.

FULLTÜKÖR.

Mint ahogy a tükörben, ebben a könyvben is csak a valóság, egy-egy alkotó valóságának a részlete, és így ennek a portálnak az

életéből, a portál alkotásainak összességéből is egy részlet, bár igen gazdag részlet látszik.

Úgy gondolom, mint egy-egy gyors fotó, látja majd, aki a könyvet olvassa azt az alkotót, ahol éppen felüti a könyvet. Bízom abban, bár inkább azt írom ide, bízunk abban, mint ennek a könyvnek az alkotói, hogy a végén úgy látja majd az Olvasó ezt a könyvet, mint egy csoportképet. Egy csoportképet rólunk, ennek a könyvnek az alkotóiról.

Kedves Olvasó!
Üdvözöllek közöttünk!

Hepp Béla

Almásy Béla (Almasy)

Az Istennek sem könnyű

Tudjátok mi az a WI-FI?

Mert én bezzeg nem tudtam. Szégyellem magam rettenetesen, mert bárkit, persze a fiatalabb korosztályból megkérdeztem. Persze, hogy tudom, mondta... Most már én is tudom, és elmondom történetét.

Két évvel ezelőtt karácsonyra fiam Jézuskája hozott nekem egy remek Laptopot. Persze Leptopnak kell mondani, ezt Kulka János színésztől hallottam először egy TV sorozatban. Nagyon jó kis masina, nagyon szeretem, és sokat tanulok „tőle” és általa. Idén nyáron átléptünk egy másik rendszerbe, lekapcsolódtunk a telefonhálózatról, és úgynevezett beltéri egységgel működtünk.

Naponta legalább ötször nyitom, zárom Laptopomat, és ahogy a mesében is mondják „egyszercsak” a baloldali zsanérja recsegni kezdett, beszorult, és nem tudtam többé hajlítani képernyőmet. Mikor utoljára gyanútlanul bezártam, a megszorult zsanér egy kis darab műanyagot letört gépem alsó részéből.

Van nekem egy aranykezü műszerész barátom, még az üzletem aduásza volt. Gyurika „78”éves, mindenhez ért, minden mechanikai hibát játszva megold. Persze Pécelen lakik. Telefonáltam, hogy mik vannak, szeretettel vár, válaszolta. Kiautóztam Pécelre, és a kutya nem örül úgy a gazdinak, amilyen szeretettel fogadott. Nagyjából megoldottuk a problémát, zsanérom már működik, egy rugó volt beszorulva. Kaptam egy jó kávé, és miután egymást megöleltük, hazaszáguıldottam „max.60 km.”-rel. Hazaérve bekapcsolom gépem, és és és nem működik a net. Többször is újra bekapcsoltam, csak nem szuperál. Felhívtam a forgalmazót, és nagy nehezen kapcsoltak egy segítőkész szakembert. Bemutatkozott, megkérdezte milyen gépem, és milyen kapcsolatom van.

Elmondtam, hogy két beltéri egységem van, egy a kábelantenna, a második az internet. Végigjátszatott velem egy léptető sorozatot, majd megállapította, hogy bemenő jel van. Próbaképp hagyjam ki a TV bemenetet, és közvetlen dugjam a jelvivő kábelt az internetes beltéri egységbe. Ezt megtettem, és azonnal lett netem, persze a TV nem működött. Ekkor mindent visszakapcsoltatott velem az eredeti állásba és azt mondta, ha nem működik a net, akkor a Laptopom nincs WI-FI állásban.

– Ez mit jelent? – kérdeztem.

– Nem tudja Uram, mi a WI-FI?

– Bizony nem, én a HI-FI-nél letáboroztam...

Hangosan nevetni kezdett, majd rákérdezett:

– Elnézést, hány éves?

– Nem érdemként mondom, de halvány 85.

– Akkor legnagyobb elismerésem, hogy nettezik, és bocsánatot kérek. Tessék körbenézni, a készüléken van valahol egy mini kapcsoló, ezzel lehet WI-FI-re kapcsolni. Ez a vezeték nélküli kapcsolatot jelenti, ezért van Önnek két beltéri egysége. Megvárom, míg megtalálja.

Egy pillanat alatt megtaláltam, rögtön kigyulladt egy kis Led fénye, és előbukkant a net-kapcsolat. Azonnal mondtam, hogy rendben megtaláltam, működök. Remek, mondta, és még kíváncsiságból néhány érdeklődő kérdést feltett, hogy mióta és hogyan használom a gépet és a netet. További jó egészséget kívánva elbúcsúzott, de előbb megadta mobil számát, biztatva, hogy bármi problémám lenne, keressem.

Utánanéztam, szóval: A vezeték nélküli kommunikációt /WLAN/ megvalósító, elterjedt szabvány rövidítése WI FI. Nem angol rövidítés, szójáték a HI FI-vel kapcsolatban. Kicsit megkésve, de eljutott hozzám is, most már ezt is tudom. Valószínűleg a zsanérjavítás közben elkapcsoltuk a mini kapcsolót. Na, jól van, ezt nem tudtam, de azért jó a háznál a tanult ember, mondaná Aranyos Apukám. Még a huszadik században. Holnap folytatom.

Az Istennek sem könnyű

Második rész

Van nekem egy kedves kortársam és spottársam és még druszám is, Ő is Gyula. Assszondja nekem, figyelj! Van egy régi HI-FI tornyom, és nem forog benne a kazettás magnó. Mondom: Apukám, 10 évvel korábban kellett volna szólnod, mert nagy mozdulatokat még tudok, lásd tenisz, de forrasztani, már remeg a kezem, és forrasztás nélküli javítás nincs. Nem baj, azért legközelebb elhozta. Ránéztem és a lélegzetem is elakadt, hiszen ez egy RFT magnó, NDK gyártmány, minimum 40 éves, hozzányúlni, megjavítani reménytelen. Vidd csak el, ha nem tudod megjavítani, marad az eredeti helyzet, nem működik évek óta. Mondja druszám könnyedén. Hazavittem, aránylag könnyen hozzáférhető volt, csak a kontrollizáló foglalatát kellett leforrasztanom, és 6 csavarral előbukkant a teljes mechanika. Áram alá helyeztem, működött a motor és kis előerősítő, csak a meghajtó szíj volt kinyúlva, elszáradva. Két kis rugó feszítette a szíjat, ami könnyen leszedhető volt, megnyúltsága miatt. Van egy nagyon kedves kollégám, aki jelenleg is félállású maszek. Egy kis műhelye van, fél napokat ott dolgozik, egyébként szakiskolai tanár főállásban. Felkerestem a hibás szíjjal, adott egy alkatrész kereskedő címét a Wesselényi utcában. Ez már egy mai profi üzlet volt, számítógépen nézték meg, hogy van e ilyen raktáron. Persze, hogy nem volt. A tulaj azt mondta, Mendén van egy gumisíj készítő kis üzem, ott akár méretre is megrendelhetem. Adott egy névkártyát a Mendei cég címével. Nyár volt szép idő, nem túl meleg, Gyula apó imád motorozni, Mende nem egész 40 km. Hát akkor nyomás. Két nap múlva volt egy tenisz és unokamentes napom, nekivágtam. Rákoskeresztúrig igen erős forgalom volt, de utána egy vadiúj úton gurultam Mendéig. 5 perc alatt megtaláltam a kis üzemet, motorom begurítottam az udvarba, és bementem az irodába. Két hölgy dolgozott a számítógépek előtt, megkérdezték, kit keresek és miért? Azt mondtam Budapestről jöttem, a főnökséget keresem. Még be

sem fejeztem a mondatot, mikor két fiatalember lépett a helyiségbe. Ránézve bukósisakomra rögtön tudták, hogy én jöttem a Simsonnal.

Ők voltak a főnökök, és teljes izgalomba jöttek a kis motoromtól. Véletlenül ragyogó tiszta volt járgányom, mert indulás előtt fényesre sminkeltem. Megkérdezték hány éves, hány köbcentis a motorja, mennyi a végsebessége, mennyit fogyaszt, és nem én lennék, ha most nem azt írnám, hogy hány éves a kapitány. Mikor magukhoz tértek megkérdezték, mi járatban vagyok. Elmondtam, hogy egy magnó gumiszíjra volna szükségem, ami jelenleg a kereskedelmi forgalomban nem kapható. Megmutattam a skiccet a kis szíjról, pontos méretekkel. Megnézték gépeik beállítási lehetőségeit és azt mondták, le tudják gyártani, hány ezer darabot rendelek. Megkapaszkodtam székemben és azt mondtam: nekem írd és olvasd, egy darab kellene. Hangosan nevetni kezdtek, mert egy ilyen méret beállítás nagy munka és csak akkor érdemes, ha több ezer darabot készítenek.

Ekkor az egyik hölgy megszólalt a gép mögül. Több száz elfekvő kifutott típus minta darabjai vannak a raktáron, köztük találhatnánk megfelelőt. Valóban, mondták az Urak és bementünk egy kis raktárba. Itt is tisztaság és rend volt, minden méretre és darabszám szerint feltüntetve. Pár perc alatt négy darab nagyon megközelítő méretű szíjat találtak, és kihozták az irodába. Azt mondták foglaljak helyet, megbeszéljük az árat. Kicsit susmorogtak, majd az idősebbik, legfeljebb 30 éves így szólt: Meg tetszik kapni ingyen mind a négy darabot, ha egy rövidke kört mehetünk a Simóval. Előre bocsájtom, mindkettőnknek van motorja, ennél sokkal nagyobb, de már régi vágyunk egy Simsont kipróbálni. Rendben, mondtam, de ha kárt tesznek benne, vállalják a felelősséget. Külön-külön, talán egy százméteres kört tettek motorkámmal, igazán kímélve, és szeretettel. Szóval ilyen áron megszereztem az extra szíjat, megköszöntem a hölgynek a remek ötletet, elbúcsúztam a fiatal emberektől, és láttam a visszapillantó tükrömben, hogy elfordulásomig néznek utánam. Hazaérkezve felpróbáltam a mechanikára a szíjakat, kettő tökéletes volt, szinte érintés nélkül, a

másik kettő is használható, ha a feszítő rugókat kilazítjuk. A legjobbat rajta hagytam, összeszereltem, megkínlódva a két vacak forrasztással, de sikerrel. Felkaptam a magnót, és elvittem maszek barátomhoz, akitől a kereskedés címét kaptam.

Kipróbáltuk hangra is, hozzákapcsolva egy erősítőhöz, hogy szabályosan forog, nem nyávog-e? Szerencsémre tökéletes volt. Megköszöntem segítségét.

Következő tenisz napon elvittem magammal, és azt mondtam druszámnak, nem könnyen, de megjavítottam, és tenisznyelven szólva tartozik egy kettős hibával, de fizetnie nem kell, mert én kaptam egy sikerélményt. Hazavitte, összekapcsolta erősítőjével, majd telefonált: Gyuszikám, Isten vagy! Tökéletes.

Hát, az Istennek sem könnyű.

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Adventi várakozás

Bőröm alatt fészket rakott a várakozás.
Sötétség takarta be az ébrenlét zaját.
Nem látom a képmutató mosolyokban
meghúzódó gúnyt, nem éget közöny,
se árulás. Földalatti gyökérszövet vagyok,
a tudat lassú lélegzése, örök megújulás.
Bátortalanul fogadom be a békességet.
Kegyes érintések ülnek telített vágyak
kormos mérlegén, libikóka-reménybe
fogódzva sóhajtom ki lét-szilánkjaim
– vérrel és könnyel szakad fel a kín.
Óceánok végtelen hatalma él bennem,
tükrözöm apály-dagály szimbiózisát.
Valóságomban illúziók festik színesre
a megrajzolt labirintusokat. Képkertet
tart össze lapokon hagyott barázdákat,
mélyedésükből reménység domborul.
Örömtelen kacagást visznek névtelen
messzeségbe a lángmadarak szárnyai.
A sikolytalan, riadt remegés, mint dér
lepte levél az ágon, tartja magányom.
Úzött hitem halkán hívogat a fényre.
Megállít, kérdez, jelez. Ősi akarat ez.
Ideje tennem, az indulás szándékának,
a valamennyi örömnem, s valameddig
lenni akarásnak. Társas-játék az élet.

Halálig tartó utazás. Fék, és lendület
a kiteljesedéshez. Várok megfáradt,
lassan érkezőket, ölelek könnytelen
könnyezőket – hátat fordít a magány.
Kútját befedem csöndes törődéssel,
felidézem, s újra élem a pillantásban
parázsló szeretet szavak-nélküliségét,
kézfogások féltő szorításában őrzöm
az összetartozást. Az idő megfékezi
a haragot. Kibontja összezsomózott
szavainkból a jóízű, boldog nevetést,
hogy felszabadulhasson bélyegzett
terheink alól minden, mit elengedni
kell. Velem várakozik gyertyaillatú
adventi fohászból a megtisztulás...

Csillagtalan

Lengő híd vagyok
lélekszirtek között.

Mint sóvárgott halálom,
úgy vonz a mélység.
Útvesztő árkom
magam alatt ásom,
míg egy nap majd
végre betemet az Ég.

Stációkon szállva
maradtam örök árva.
Létzuhanásom olykor
megállt és kifeszült
a szeretetlenség fölött.
A vágyak még fájnak
a józanság rideg falai között.

A nagy szavak üregében
hol a gondolat elmereng,
kábultan visszacseng
minden hűtlen ígélet.
E tébolyult hangzavar
szétmossa a halálig
készülő képet.

Miféle létezés ez?
Agyam megoldatlan egyenletek
képleteivel harcol.
Sárból vagyok és viaszból.
Sohasem ismertetek.
A mosoly csak vágyak
testtelen szárnyalása.
Ez, ez az úr itt belül,
mi sziklaként feszül,
csak ez lehet önnön
magamnak mása.

Rongyos emlékek
lebegnek a légben.
Én már oly sokat
vártam és reméltem.
A gyökértelenség ellenszegül
minden hitnek és érvnek.
Utam fölött a csillagok is kitérnek.

Reinkarnációs botlásaim
büntetőlapjai égetik a markom.
Ha meghalok,
a semmibe vessétek az arcom.

Mélység

A szeretetlenség úgy kúszik szét bennem,
mint túláradt folyó a léptek nyomdokán.
Talán sohasem tudom megszokni az űrt,
mit fojtó csönd ural a büszkeség okán.

Ó, hogy gyűlölöm e csöndet! Gyilkos árnya
úgy borít be búval minden hűs éjszakán,
mint föld a sírt, hol zúzmarás könnyet zokog
a vezeklő homályba süllyedő magány.

Mert

mert veled ébred fel
értelmem
s mert veled kél a szó
énvelem
fut versenyt a csönded
s énhozzám
vagy konok haragvó
énreám
simul tiszta kezed
és értem
vagy örök változó
én vagyok
léted és végzeted
életem
tehozzád így való

Őszre hulló

Kinyílni készül szívem a világra.
Valami szép őszi dal dúdol bennem,
s a fájó hangokat temetné lelkem.

Kattanó percek fehér számlapjain
az elmúlás békés csöndben tapogat.
Zizzenő, hús avar fed be álmokat,

kertek alól füstölgő illatokkal
száll a nyár, és tovatűnő köddel jár
karöltve a bíborfényű napsugár.

Pillangók elfáradt körtáncát súgom
füledbe, s húzódom hívó öledbe.
Mosolygó várakozás hull csöndünkre.

Ábel Andrea (AngyaliAndi)

Emlékül

Sírtam, mikor először éreztem,
valami eltört, s némává teszi a mozdulatokat,
ernyedtté vált az az ököl,
mi addig fenyegette a rabló Urakat.

Sírtam, mikor arra eszméltem,
szunnyad a tűz, ott legbelül,
csendes bölcsességgé érett az erő,
s emlékeid tengerében mélyre merül.

Sírtam, mikor írtad, társad adnád,
helyet keresel a folytatáshoz,
hű barátod sorsa volt csak,
mi akkor még kötött a világhoz.

Sírtam, mikor soraid helyett
pislákoló kis mécsest kellett látnom,
kérlek, nézz rám, nézz le Hazádra fentről,
s nyugodj békében Drága Barátom!

Fények

Elvakítanak az ünnepi, utcai fények,
gyönyörű színű, varázsos kis lidércek,
bohóckodnak, játszanak a tarka forgatagban,
babonázva húznak, csalogatnak halkan.

Elvakítanak egy percre, de látom a sötétet,
mozdulatlan némaságban egy könyörgő tekintetet,
sarokba szorulva, elfordul a fényektől,
régóta tud ő már mindent az „emberekről”.

Annyira hideg van, a könnyem is megfagyott,
hol van az én bánatom attól, mit ő hordozott,
küzdelmes volt az év, sírnak a nagyok meleg kabátban,
s gondterhelten kutatgatnak a Vuttyon táskákban.

Neki minden perc küzdelem, ha még fel nem adta,
egy szál kis kabátját is csak az Isten láthatta,
jéggé fagyva vacog, hol a gondterheltek melegednek,
gőzölgő tálak felett, önhittségben versengenek.

Volt-e bűne valami is? Kit érdekel, ki firtatja,
hisz halandó ember ő is, halandóbb, mint az önhitt fajta,
de meg sem látják a nyomorát, mert nem akarják látni,
egy tökéletes, szép délutánt minek is feldúlni.

Csak a szomorú szempár világít a sötétben,
halványuló kis láng a ködös szürkességben,
nincs aki szeretné, nincs aki megszánná,
a karácsony varázsát picit felcsillantaná.

Elvakítanak az ünnepi, utcai fények,
gyönyörű színű, varázsos kis lidércek,
gonosz kis koboldok, csillognak hamisan,
nincs bennük igazság, fényük is hasztalan.

Héé ti ott, Magyarok!

Régen, a Felvidéken nem volt bűn Magyaroknak lenni,
Kassa szűk utcácskáin Magyarul énekelni,
de Léva várán állva most csak így kiálthatok:
héé ti ott, Magyarok! Hát én is Magyar vagyok!

Kárpátalja zokog, viszik a Magyarokat,
Munkács vára őriz csak a régmúlt dalokat,
huszti hősök kies, néma kriptájához szólok:
héé ti ott, Magyarok! Hát én is Magyar vagyok!

Erdélyország csodáit oláhok gyilkolták,
Temestől Hargitáig templomunkat rombolták,
verjétek vissza, kérlek, szép bihari havasok:
héé ti ott Magyarok! Hát én is Magyar vagyok!

Szerémség, Bánság, Bácska, ti szétszabdalt lelkek,
idegen háború dúlta, felkoncolt testvérek,
a gúnyhatár kövein csak némán ordíthatok:
héé ti ott Magyarok! Hát én is Magyar vagyok!

Léka tornyai halk fohászt súgnak a szélben,
s búsan hajlanak a fák Órvidék erdeiben,
Kőszeg büszke bástyái, könyörgöm, halljátok:
héé ti ott Magyarok! Hát én is Magyar vagyok!

Könyörtelen felek döntése lett Trianon,
ártatlanok az áldozatok, immár két oldalon,
csak Magyar lehet az, ki bárhogy Magyarhonba lép,
HÉÉ TI OTT MAGYAROK!

HÁT ITT IS MAGYAR A NÉP!

Neked

Szeretném Neked mondani,
beforrnak az apró törések,
lehet ezekkel együtt élni,
csak pókháló fedte repedések.

Gyerekkorunk vatta vár volt,
se szél, se zivatar nem zavart,
szemünk csillogása szabta határát,
s kapta szívünk, mit csak akart.

Ha mondták is Nekünk, ki hitte,
hisz eddig védték, óvták lelkünk, de
az élet sár és sziklák tüskés keveréke,
s iszap fedheti boldog életünk.

Én előbb kaptam az élet- pofont,
s tán feleakkora se csattant szívemen,
ezernyi kéz nyúlt hónom alá,
s vatta váram lett új életem.

Tudom, mi az, mi most rád vár,
sem kímélet, sem szép idők,
nem lesz érték, mi rég az volt,
s nem lesz becsület régvolt erőd.

De gyermekek lehetünk megint,
óvó karokkal teli a vár,
az élet megtanította, hogy éljük,
amiért s ahogy nem kár.

Végvárok öröksége

Kietlen tájba hanyatlik a horizont,
egykor büszke vártorony csipkézte határát,
mára uralkodója egy bolondos vakond,
s portyázó sas család verte fel tanyáját.

Dicsőség volt itt minden csata,
acél pengésétől zengett a völgy,
ma szél zúgásától hangos a puszta,
s emlékek ezreit rejti a tölgy.

Csak hallgatni kéne a meséket,
merengeni a feledett múlt szaván,
újra erő, kemény akarat lenne az élet,
s feltámadna poraiból szép Hazám.

Bombicz Mónika (Francesca3)

aranyzuhatag

ebben az őszi aranyzuhatagban
a megtört, elcsüggedt
élőholtta keseredett
emberek közt
téblábolva
s valami fényt, reményt
édes-Igazat keresve
ebben az őszi aranyzuhatagban
ahogy a fák, mint
eleven Fohászok
a szélben nem hajlanak
rádöbbsz
hogyan lehet
másokra várni
csak élő fáklyaként
belülről izzva
meggyújtani
vihart kavarni
s indulni
Új utakra
hinni, remélni
semmitől se félni
a Végtelent ostromolni!
ebben az őszi aranyzuhatagban
tán mégis érdemes,
s jó élni Uram

én vagyok most a tél...

friss zöld
moha virít
haldokló
avar alatt
didergő varjak
marják
a lelkeket
itt leskel
a megnevez-
hetetlen
én magam
vagyok
most a Tél
szívem fagyos
kődarab
csukott szemem
alatt lángol
az elmúlt

Izzó Nyár
hess innen
szorongás
hess innen
halál!
vérbükköm is
vértócsában áll
a szeretet
mindent hisz?
mindent remél?
legyen így
ó, irgalom
legyen
újra
és újra
szerelem
legyen izzó
vad Nyár!

kegyetlen kegyelem

szívsajdító hevülés
imádságos feszülés
tűznyilallás, remegés
szikráztató zuhogás
lüktetés és lobbanás
repesés és robbanás
egymásba-Istenbe
végtelen-s-Égbe
merülés
örvénylés
kegyetlen kegyelem
imádságos feszülés
ellobbanó lüktetés
végtelen-s-Ég
repülés

lepkedal-suttogó

Ti Hárman Gyermekek
lenge lelketek
félig-apátlan árváim
messziről-jött magzataim
bocsássatok meg nekem
én nem ezt
nem így akartam
vándormadárnak
csetlő-botlónak
születtem
világot megváltani
szeretni jöttem
de íme ez
lett belőlem
idekötözött
tűzperzselte
szárnyatört
lepkedal-suttogó
nem tudtam
honnan hová indulok
s Ti merre mentek
én lettem az öböl
honnan kiszakadtok
hajótok kifut

s a folyosó
hol átsuhant lelketek
s hol útra-keltetek
Ti Hárman Gyermekek
bocsássatok meg
hogyan engem kaptatok
anyának egy
lepkedal-sikoltót
bocsássatok meg
hogyan anyátok
ilyen tétova
türelmetlen
rissz-rossz
költő-bohém
égbekiáltó-égbevágyó
és nagyon erős
találjátok meg az Utat
és saját Lelketek
én maradok az új
sajgó s mozdulatlan
miről merész nyilatok
messze reppen
erősek legyetek
Teljesek s Elevenek!

szilánkos sebeid

véremben zuhogsz
sejtjeimben suhogsz
szívemben kuporogsz
(ó, én ébren-álmodó
szelíd-mohó
azt képzelem
hátamon szuszogsz
nyakamba lehelsz
csípőd szívemig
feszíted)
belémégeted
a lelked
a Végtelent
rámteríted
szétfeszít és
lázborít
a szerelmed
(ó, én ébren-álmodó
azt képzelem,
pedig szilánkos
sebeiddel
millió mérföldre
fohászkodsz
– szárnyaid lekötözve –
Végtelenért)
véremben zuhogsz
sejtjeimben suhogsz
szívemben kuporogsz
most és Mindörökre

Csengődi Péter (csega)

1 óra, 5 év, mit számít...

Este tizenegy óra huszonnégy perc,
egyre ritkábban járnak a metrók.
Egy kisöreg igyekszik lefelé,
próbál időt nyerni azzal,
hogy sétál a mozgólépcsőn.

Végül az orra előtt megy el az utolsó.
„Újpest irányába már nem közlekedik
több járat” – szól a hangosbemondó –,
„csak azok váraкоzzanak az állomáson,
akik Kőbánya felé szeretnének menni.”

Leül a kisöreg egy székre pihenni,
most sajnálja igazán, hogy felment
még egy zsemléért az aluljáróba.
Ismerősökkel találkozott, rokonokkal,
munkát ajánlottak neki többször is,
és segített, ha valaki rászorult,
ezer köszönés, ötszáz kézfogás,
gyorsan elszaladt az idő.

Aztán éjfél üt az óra,
a kisöreg végleg lehunyja szemét
a koszos, billegő, műanyag széken.

Kilenc perc múlva
megszületik egy gyermek.
Hajnali két óra, már cseperedik,
de még mindig túl fiatal.
Négy óra, már életerős férfi,

de a sínek még sötétek.
Háromnegyed öt, fény az alagútban,
megérkezik az első szerelvény,

Mégsem száll fel rá.
Úgy dönt, gyorsan felugrik
még egy zsemléért az aluljáróba.

Bújócska

Van egy szekrény a lenti szobában,
ahova el szoktam bújni.
Én még pont beférek oda,
de öcsi nem tudja, hogy kell kinyitni.

Remélem,
anyu vesz majd egy nagyobbát,
mert ezt nemsokára ki fogom nőni.

Tegnap eljött hozzánk a tanító néni,
és árulkodott rólam.
Anyu utána le is szidott,
azt mondta, hogy hazudni nem szabad.

Amikor megkérdezem,
hogymint apu hol van,
anyu mindig azt mondja,
hogymint elutazott, messzire.

De én tudom, hogy nem mond igazat.
Tegnap a szekrénybe bújtam a tanító néni elől,
és ott volt apu cipője.

Elbocsátó, szép üzenet magamnak

Kedves szerző!

Örömmel jegyzem meg, hogy az Ön verselésében hiba nincs. A hiba ugyanis nem más, mint valami pici rossz temérdek jóba ágyazódva, mivel az Ön költészete azonban teljes mértékben hiányában van a jónak, a problémás részeknek nem volt lehetőségük arra, hogy pozitív minőségű anyaggal körbevéve magukat hibának neveztesse. Pont úgy, ahogy a seb értelmét veszti, ha nem veszi körbe ép szövet, vagy a kulcslyuk, ami körül hiányzik a zár. De kérem, ne csüggedjen, hiszen a káosz is szép a maga módján, mint a kristály vagy a benzol gyűrű, ez is egy esztétikus szerkezet, amelynek jellemzője, hogy egyetlen részletében sem lelhető fel rendszer.

Kérem, továbbra is küldje el folyamatosan készülő munkáit, hiszen a megannyi komor, komoly, fejtegetést kívánó mű értelmezése mellett jólesik néha ütődött gyermek módjára a hiányzó ajtó kulcslyukán át leskelődni. Úgy véljük, hogy a magyar irodalomban fontos a megújulás, a változatosság, ezért üdítőnek véljük, hogy József Attila, Ady és Tandori után végre vette valaki a bátorságot, hogy Troppauer Hümér nyomdokaiba lépjen. Műveit közlésre ugyan nem szánjuk, de hisszük, hogy ha hivatását továbbra is ezzel az erőfeszítéssel folytatja, az Ön neve évtizedekig élni fog a köztudatban.

További jó egészséget és szorgalmas alkotást kíván
az Útját Kiadó

Pánik

Újhold,
felhős égbolt,
árva csillagok.
Fél szobára elég
gyertyafény,
égett gyufa szaga.

Lemosom a tűzfoltot,
leporolom a sebeket,
hegeket magamról,
lepöckölöm a szemölcsöket,
az anyajegyeket,
átlagosra gyurmázom az arcom,
a testem.

Nem lesz rajtam
semmi különös.
Pont így leszek olyan,
mint senki más.
Az egyetlen semmilyen.

Elfújom a lángot,
összerántom a függönyt,
leengedem a redőnyt,
felöltözöm,
álarcot húzok a sötétben,
köntöst öltök magamra,
paplan alá bújok,
fejtetőig takarózom.

Kilóg,
fázik a bokám.
Gondolatban lemetszem
a kiálló részeket.

Utolsó dúdoló

Úgy alszol, mint egy kisangyal,
nem mozdul kezed, se lábad,
nem emelkedik meg a mellkasod,
kihúlt parányi test fekszik
a gyertyák őrlángjai között,
időnként egy újabb lövedék
a néma csendbe robban.
Kisrepülők, harckocsik, tankok,
rendíthetetlen ólomkatonák,
a felnőtt bácsik játéakai,
széthagyták őket mindenfelé.
Kezemben egy babakönyv, ami
a tizedik oldalon véget ért,
a többi felesleges,
tisztá lappal nincs mit kezdeni,
könnyet törölni kitéptem párat.
Odakint ismét indul a robaj,
megpróbálom elnyomni, de legalább
hadd dúdoljak neked még egy kicsit.

Fazekas Miklós (mickey48)

A sas röpte

Dallamot hallok, gyönyörű dallamot –
Ébred a hajnal a Kárpátok felett.
Magányos sas madár mélyen alszik ott,
Míg a Nap eléri lassan a delet.

Szabad madár, nincs hová siessen ő,
Birodalmát fél nap alatt bejárja –
Az ő napja már inkább a lemenő,
Oly régen elment már élete párja.

Majd később – körberöppeni a tájat,
Biztos talál néhány falat étket is,
És nem bánja, ha éjszakába fárad,

Marad fészkében minden, mit otthagyt,
Ki is merésznél háborgatni azt –
Talán meg sem éri már a holnapot.

A tavasz édes illata

Létezik szebb,
Mint egy virágzó almafa?
Csak állok tétlenül,
S észrevétlenül
Szívembe költözik
A Tavasz édes
Illata...

Az utolsó napon

Ha elfutott már minden idő,
és soha többé nem lesz Holnap,
a legutolsó éjszakánkon
táncra kéri a Nap a Holdat.
Óriási forgatag lesz,
de a viharok majd elcsitulnak,
s a halványuló csillagok
mind az óceánba hullnak...

Mókusokkal álmodó

Földre hulló sok levél
mókusszívekről mesél.
Kis leány volt, s oly bohó,
a mókusokkal álmodó.

Egyszer álom érte ott,
a tölgy alatt, a futkosót.
Úrhajó a földre szállt,
elhozta Mókuskirályt.

Szólt a kislány; ha felnövök,
eljössz-e értem? Eljövök,
szólt az ígéret, ha még élek,
mert nem feled a mókuslélek...

*

Fiatal lányként álmodó,
mondd, hol késik az úrhajó?
Tengernyi csillag az éj,
gyermekálmokról mesél.

*

Mára Ő is érti már,
hogyan az élet mily sivár,
hogyan az álom mind mese,
Miért? Nem érti senki se'.

Most már Ő is elhiszi,
hogyan nem jön érte úrhajó,
s lassan elcsendesül
a Mókusokkal álmodó...

Októberi hajnal

Látod-e, mondd, hogy a nyár hova bújt el?
Látod-e még, hova, merre szaladt?
Sírnak a fák, színes könny-levelükkel
gyászba borítva a néma avart.

Hűvös a kiskert, rőt-színű zöldje,
Ősz aranyán csak a szél kavarog,
egy álmodó rózsaszirom hull a földre,
felhő takarja a sápadt Napot.

De jó kikelet - hiszem én - üde fénnyel
érkezik majd ragyogón a tavasz.
Nem feledi, nem feledem én sem,
hogy volt egyszer – éltemben – egy pillanat...

fényesi Tóth János (fényesi)

Anyámváros

Tócsa-csúszdán kapaszkodva,
gyermeksírás fájdalomban, részeg röhögésen,
visongó kéj-semmiben felremeg anyám ajtajáig
a fény. Hazudik, mint mindig. Bennem a hiány
a lépcsőház falán a felirat, a fémrózsa kovácsolt
íve, a csorba idő-lépcső, sárga kőlap síron pereg
mállik, kacag, visong minden tétova évtized.
Csatorna virág éke a tető meredélyére merengő
galamb-surranásos végtelenség. Mennyire mély
lehet egy borsónyi hit gyökere! A folyosón kövekbe
botlik a kikopott cipőtalpak csetlése, s talán még
alszik, de tenyerével már reggeli vágyat etet a remény.
Csak meglátni, megérinteni, felidézni, elfeledni vagy
megidézni, ha kell, hogy ott volt a padlásfeljáróban,
a pincébe tévedt esővíz áztatta újságlapok medúza
testében, a jégoszilánkok hasításától fodrosra csillámlott
üveglapok tükrében, vagy akárhol, a puhán esetlen
gyermekkor. Hallani újra az öngyújtó lángjának harapását
a dohányfürtös tönkök végén, a szemüveg ívének simulását
látni szombat délutáni ingák ölelésében! Józan agyam
bomlásában, ahogy helyére kerül minden eszement
tivornya, és magára húzza fénygúnyáját a nap, magányba
fordulva elszunnyad, de anyám szája szélén megpihen egy
angyalnyi elhullajtott pihe-köszönet.

Feltámadás-selfie

Türelmetlen Lázárként
ébredek tetszhalott létemre,
rokon, gyermek nem remeg
imát értem, olykor anyám,
az örök Máriákká öregedők
könnyeivel. Magam sem tudom,
akarok-e többet a feltámadástól,
vagy az ember fiának
hangjával is beérem! Távol
áll tőlem a küzdeni tudás,
arcomról lassan lehámlik
évtizedeim gyolcs-pólyája,
ráncot hagy maga után, mint
gyermek ceruzája a finoman
selymes asztal lapján, ha életet
rajzol. Olyan csupa színes, őszi
falevél neki még, kesze-kusza
bogas hajú manó, mosolygó
felhők alatt óriássá viruló virág.
Nekem emlékkép egy keretben.
Tékozlóként már nem mehetek
apám megbocsájtó menedékébe.
Így hát tékozlom időm, követ
vetek léptem elé, ócska ruhámra
– csak úgy hevenyészve – új posztóból
csalok szépség flastromot. Pedig mi
még nem tudunk semmit. Azt sem
tudjuk, hogy mutat majd feltámadáskor
a selfien!

Egy Advent

Az élnék kése van, a késnek ideje,
a szárnynak madártestű semmije,
a kőnek moccanása, de bennem
már csak a kés éle ér le, végtelen
szárny nélküli embertestembe.

A pornak útja van, mosolynak szája,
fénye az árnyéknak, sikolynak halála,
miértnek oka, éjnek lepkeszárnya
felett lelkek időt hajkurásznak,
kacagó rendben semmivé válnak.

Hol vagyok én benned, mi vagyok
én benned világ? Mivé teszel, mivé
leszel bennem keresztnek árnyéka?

Képkíarúsítás

Házi oltár

Ott feszülnek melyeket hinni
birtoklunk, de csak díszek szenteste
egy káprázó gömb fényében,
elhagyatottságunk kis keresztjei.

Színpad sötétben

Lehet várnak ránk éveink gyűrűjébe
vésve utunk barázdái, és reméljük
épített birodalmunk fénycsíkját egy
végső függöny takarásában.

Megdőlt oszlop

Sokszor vagyok csak úgy eldobva,
ahogy apám hagyta maga mögött
zakója zsebéből kirántott élete vázlatrajzát.

Torzó

Kettőnké, s még nem tudjuk magasba
süllyed velünk, vagy felszáll a mélybe
szerelmünk szakadék pereméről a mozdulat.

Saját tömeg

A végtelenség országútján
elfogytak gyermeki érveim.
Porol mögöttem több évtizednyi
miért, az újra kimondott mindig,
az újra ígért soha! Mennyi a rend,
és hol ér célba rojtosra koptatott
korbácsával az önvád?
Évezredek szavait félem. Elöttem
jártak, és tovább viszik mind
kiknek ugyanúgy nincs semmijük
az ég alatt, ahogy Istenben sem
volt elég bizodalmuk hinni soha.

Országutak végtelenén
elhagytam gyermeki érveim.
Bennem élő évezredek szavaival
élek, tovább lépek az előttem járók
fáradhatatlan konokságával.

Fodor Miklós (hifimiki2)

Görögtűz

Fellobbanó tűz az ég peremén,
tovatűnő csalóka lidércfény...
Emléked most is itt kísért!
Szép arcod most felmerül
egy pillanatra,

aztán...? Eltűnik, s megint
itt hagysz magamra.

A tükörbe nézek
álom és ébrenlét között,
s megdobbán a szívem,
mert Téged látlak
magam mögött!

Görögtűz2

Azt hittem hogy szeretsz,
s csak szabadságra vágyol.
Azt hittem megtalálasz,
legyek én bárhol.

Azt hittem, görögtűz csak
pillanatnyi vágyad,
s azt hittem tudod, hogy
mennyire imádlak.

Érzéseim Hozzád
frissen pattant álmok,
lehet, hogy nem szeretsz,
s nem is emlékezel.

De ne kívánd tőlem
hogy, én is azt tegyem.

Szívem nem szűnik meg
dobogni Érted,
hozzám bármikor,
s bárhogy visszatérhetsz!

A vándormadarak...

A vándormadarak útra kelnek
lesz még tavasz, lesz még nyár,
a bús gondolatokat üzd el,
ne fájjon a szíved, mert a halál,
még nagyon messze jár,
még sok dalt dalol Neked
az énekesmadár, s a szeretet
sem hagy el,
Hozzád bújik csendesen,
ha bánat éri szíved.

Zuhanás

Fentről az angyalok védenek,
lentről a Te lényed, lelked.
Hozom a Nap aranyporát,
arcod ékesíteni.
Mosolyod már integet felém:
Zuhanok beléd,
szerelmed érzem.
A gyönyör kapujában vagyunk.
A boldogságba olvadunk.

Szilánkra tört álmok...

Szétszakított
szilánkra tört álmok
eltépett gondolatok
hamuvá válnak
az éjszakában
hó hull a parázsra
nem támad fel tán soha
sisteregve ég el
halványuló fénnel

Ha fáj szép volt
el nem felejthető
Ha zokog a csend
utolér a képzelet
lefűjja a port lelkedről az érzés
ott tombol tovább
vigyázz ha még az emlék
veled van elsodorja az idő
nem lesz ki s mi vigasztal
nem szól már a dal
szívedben elhalkul
nem jön vissza sohasem!

Földi László (Lacoba)

Reggeli botorkálás

rám fér a reggel
megroppant a csend
az éj súlytalan s arctalan

rohadatul érzem magam

kimosott órák nappalok éjszakák
melyek már ott halnak a színtelenségben
s az apró hangfoszlányok mögött
ellibbennek a vannak és a voltak
elfedi a víztükörre dobott kő

falnak döntött szavak között bóklászom
hisz nekem vállamra szakadt még a ma
példán lenni sem könnyű
ám nekem még megadatott a levegő
csak a lélek küzd untalan
s a harangszón csendül
a létezés

majdnem csend

Meglépett a sorssal a mai nap is,
és koromsötétben matat a holnap.
– A Császár tó őrházába ballagok –
majdnem csenden roppan sétát a talpam,
s míg szarvas szökken tán a nádas szélén,
a testi nyűgjeimről feledkezem
egy lámpám fényébe csodálkozó sün
megtorpanásán. Apró szemecskéi
a galaxis rendjén pulzálják felém
világosságom szokatlanságát – s lám
én is megtorpanok – fájna a lépés,
hiszen összetörhetné az aprócska
idillt. Talán egy perc, netán kettő – nem
tudom – rozoga az idő, és lelkend'
minden porcikám – mikor gyermekkorom
Süni Sanyiját idézte épp elém
a csacska pillanat, letörve szurtos,
őszülő valóm. Ó, jaj! Úgy szeretném
felkapni, seregni vele – önfeledt,
kiserkenő véremmel sem törődve...
Csak még egy kicsit állna meg az időnk...
– Újabb roppanás a nádas felől. Tán
a szarvas unta el a majdnem csendet,
hogy útjára leljen – ki-ki a dolgán...

Leplezetlen makáma

Rándult a valóság – elkerül a vígság – oly rongyos már a széle,
s egy ideje lator ajkak isszák a bort. Rút a szónak szeszélye,
mit nemtelen zengnek idegen fellegek. Itt áll a Karácsonyfánk
– girlandját más írja –, s a makáma súgja, míg a beszélő csak vár...
Ám a lepel balga, nem rebben önmaga – náná, hisz nem marha az –
majd megisszuk vérünk, mint eleddig tettük, és röhög rajtunk
amaz.

Szarban vagyunk emberek!

Hatalmas a trutymó,

s kezdhethük félni az új Trianont.

Gligorics Teru (teru)

Mondjátok meg az anyámnak...

Régi vers, de talán esedékes.

Mondjátok meg az anyámnak,
tegnap este ketté tört a szívem,
amikor az alkony leszállt
s beköszöntött hozzám bíborszínben,
karácsonyfa, szaloncukor
lángra gyúlt a vörös esti fényben,
mondjátok meg, jó emberek,
van-e ilyen odafent az égben.

Mondjátok meg az anyámnak,
ősz ködbe borult a világom,
megült a dér a hajamon
s szívemben virul a jégvirágom.
Összehúzó a kabátom,
csókot dobok csendesen a szélnek,
karolja fel s vigye oda
ahol az én szeretteim élnek.

Mondjátok meg az anyámnak,
hazamennék örömet még én is,
valamikor rágondolok,
meggyorsul a szívem, meg a vér is.
Nincs már miért hazamenni,
kihaltak a szobák és a kertek,
akiket én úgy szerettem
ma ott már csak hazajáró lelkek...

Nem lesz több tavasz

Ha vége e halvány létezésnek,
új reménnyel zöld tavasz legyen,
fecskék repüljenek fenn az égen,
s búza nőjön termőföldeken...

Ne legyen könny szeretők szívében,
bimbó hajtson minden rózsafán,
úgy menjek el, e világból, halkan,
mint ahogyan jöttem, hajdanán...

Vagy ősz legyen, száraz levél hulljon,
aranyszőnyeg a vén fák alatt,
Tiszám lágyan ölelje a fűzfa,
mint amikor ott megláttalak...

A nap is csak szomorúan süssön,
siratva az elmúlt éveket,
ősz eső mossa le az útról
e halkuló, fáradt léptekeket...

S ha nem lesz ősz, jó lesz hát a tél is,
szívemben már úgyis régen az,
az én fecském nem jön vissza többé,
s nélküle már nem lesz több tavasz...

Ott születtem

Búzaföldön szült meg anyám,
ott ismertem meg e népet,
mely dalolva, sírva élte,
vadvirágos Magyar hazám.

Piros pipacs ült a réten,
fürgé méh csókolta kelyhét,
pacsirta sem lelte helyét,
ott tettem meg első léptem.

Később fenn a domboldalon
egy bégető bárányt láttam,
oda mentem s meg nem bántam,
pásztora fújta a dalom.

Utána egy város talált
rám egy öreg állomáson,
szál ruhám volt, semmi másom,
hideg volt már, kellett kabát.

Akadts munka, ott ragadtam,
szürke lettem, mint az égbolt
s életemből, ami szép volt,
egy üveggel megtagadtam.

Búzán nőttem, borral halok,
én, a nemzet torzszülöttje,
arra a szép búzaföldre
ragyogjatok még, csillagok.

Ott születtem, s itt meghalok.

Sóhaj

Sóhajtozik már a hajnal,
szétdobálva csillagok az égen
pislognak a szürkületben,
lámpák gyúlnak kinn a faluvégen.

Sápadt arcú tükörember
még sápadtabb ikerarcát nézi,
hogyan csillognak a szemei
s a könnyeket talán meg sem érzi...

Sok, sok tavaszt ősz követett,
elmúlt a nyár, de úgy el a tél is,
reménykedett minden madár,
minden ember, s reménykedtem én is...

Harcoltam a tűnő perccel,
harcoltam a viharral, az árral,
a szívemmel vitatkoztam,
s lemostam, ha összekenték sárral...

Szellemekkel vívtam párbajt
valahányszor háborgatták álmom,
s ahol az ég földre borul,
vagy még túl is, volt a láthatárom.

Napok jöttek, évek múltak,
kéz a kézben rohantak a percek,
míg a végső, gyűrött napok
ősz estén magukhoz öleltek.

...s virradt rám egy olyan hajnal,
életeket szórt a vihar széjjel,
nem harcoltam úgy semmivel,
mint, magammal, s a közelgő téellel...

Haász Irén (haaszi)

A hattyú/ A mesebeli

Magasra száll a hang,
és szívbemarkoló,
a sas lenéz, alatt
jajong a tremoló,
mint sok apró harang
jajong a tremoló.

A levegő ura
lesunyja vad fejét,
lenéz a hattyúra,
ki nem leli helyét,
reszket a nádbuga,
ki nem leli helyét.

A víztükör sima.
Lankad a hattyúnyak.
Végső dala ima:
a többi hattyúnak,
szép vigaszt adni ma
a többi hattyúnak.

A hang magasra száll,
míg elénekeli,
bár gyors halál kaszál,
a lét örömteli,
ha szakad is a szál,
a lét örömteli,

és múltó ajándék,
sok szálló pillanat,
sok tündéri játék;
érte ne sírjanak,
bár drága e szándék,
érte ne sírjanak.

A dal lassan elül.
Szorong sok néma társ.
Est-tóra csend terül,
a haldokló madár
a nemlétbe merül,
a haldokló madár.

Halkul a crescendó;
sem kín, sem érzelem,
semmi sem állandó,
semmi sem végtelen,
nincs örök mementó,
semmi sem végtelen.

Édesanya

Ha csendből hull elő csengettyűző szava
a kisszoba apró fényei közül,
nem kérdés, bizonyosság; ő egy Édesanya,
álomszörny-hessentő, sose könnyörül.

Derengő glóriát regék fonnak neki,
kering feje körül a mesevilág.
Kisgyermek apró kezét kézbeveszi,
s batárrá változik a meleg kiságy,

imbolygó hajó lesz hullámok taraján,
héliummal töltött, színpompás lufi;
győzelmet arat vad indiánhad raján,
mesél, míg a gyermek el tud aludni.

Drága anyai kéz, mire nem vagy képes,
legyél bár sima, vagy barázdált tenyér!
Tőled lesz az otthon tiszta, meleg, fényes,
tőled ízesül a megszegett kenyér.

Lábaid elkopnak a sok futkosástól;
visszér kígyóz, izom, ín nyilall, dagad,
mindig gondoskodnod kell valaki másról,
tettek tonnáival mérheted magad.

Minden porcikádat versbe foglalhatnám,
mégse lenne elég szép a köszönet!
Érdeméremképpen, drága Édesanyám,
hálám jusson néked, örök szeretet!

Életem, drágám

A Természet, az Úr, a Véletlen? –
akárki volt kegyes – a tél retten,
a tűzifánk kitartott idáig,
és gázóra se pörgött túl sokat...
Segélyezték a bajba jutókat,
s otthon fagyót se lelt kibúvó nap,
kivel együtt cidriztünk lélekben.
De szép is élni, drágám, életem!

A béka-fenék mélyebben rezgett
ezen a télen – s ilyen télkezdet
után talán gyönyör a folytatás.
A tél-végi csömört idefélni
ki vágyódna? – van okunk remélni
koratavas zsongását megélni
jácint-napok nyugalmaiban veszteg.
Életem, drágám, szép napok lesznek!

Optimista talán a gondolat.
Miért is ne? Sosem a roncs tolat,
homokóra-kvarc lefelé pereg,
a tavasz friss, a tél meg elvásik...
Bajra sem jön, jaj, mindig egy másik!
Csak érzünk el kezünkkel egymásig,
s a tett, a vágy elmossa gondodat –
életem, drágám, hidd, és mondogasd!

Fásultan

A kis időre, ami még hátra van...
mondja, legyint, s lemondón néz előre.
Ugyan mi okból, mért mondogat dőre
közhelyeket ily fásultan, fáradtan?

Hány pofont, rúgást, ütést mért az Élet
– vagy nem is az, ne bántsuk! – más ember
a fejére? Hogy csalódott ezerszer,
mire reménytelenné, öreggé lett,

hogyan nem hisz már szóban, ígérekben,
s a bizalom, hogy lesz még jobb, merev
arcáról, melyre gond ekézett ráncot,
elhullott, mint csatában vert sereg.

Belefáradt. Minden felhúzott sáncot
veszni hagy, felad, s vegetál csüggeteg.

Napok ostora

Még nem boldogtalan, de sejti már,
s ordít a gyermek, mert nem kaphatott
meg valamit... Kicsiny tragédiák.
Kis ember, kis hiány a bánatod.
Ahogy a futó évek szaporodnak,
úgy duzzad apró hiány nagyobbá,
és úgy találod egyre fontosabbnak,
ha újabb rétegeit rakod rá.

Egy pillanat még nem ad rá okot,
de a hiány, a vágy szülte elem,
sokasulva már sorozatot ad,
nem elégül ki, mardos szüntelen.
A boldogtalanság gyötrő napok
ostora. Lázadhatsz te, hiába,
jogos, vagy jogtalan, kínod és bánatod
a nem teljesült vágyálmok hiánya.

S falat kenyér az éhezőnek semmi,
csak mint lángnak a rizsszalma szála,
ha minden nap egy kilót tudna enni...
ó, hogy tömné, habzsolná a szája...!
Keresves hiány elorzott vagyon,
megkopott, vagy el nem hált szerelem,
siker, béke, a négy fal, nyugalom,
szépség, szabadság, kért veszedelem.

De később, jaj! - hogy kopik a szövétnek,
s a második gyermekkor is múlik,
a sok hiány mind, mind sovány, sötét lesz,
s egy urna szürke porába bújik.

Séta Kassán

Huszonnyolc bomba hullt le az óvárosra,
mind elkerülte, főpostára estek,
az dőlt csak romba, és pár ház szórványosan,
nem tudom, voltak-e egyáltalán holttestek.

Szilvamagforma tér. Kövezett sétányt
fognak közre szemérmes polgárházak,
földszinti élet zsibong, feljebb széttárt
ablakszemen galambok szóváltása.

A dóm, nézd, a dóm! A soktornyú, a véna!
Kívül doboznyi, belül elképesztő.
Kőporos szentek közt vésők purparléja
peng, megújul a lélek–szemfényvesztő.

Kis dóm, kis park, kis színház libasorban.
Szökőkút emelgeti vízpálcáit
ritmusba, fénybe, dallamokba fontan,
hogy bámulnám csillagos napzártáig.

Útcücsökből kis ér szalad középére,
történelmet néz, bújik a kanálisba,
föld alatti múzeum áll fölébe –
bronzember pislog – semmi se banális ma.

Paprikás szaft a húson, kapúszta, knédli,
– e nagy trió magára nem maradhat,
sört ide! – néz a lány, a magyart nem is érti,
de mi mást hozhatna egy víg csapatnak?

Sarok után csak konok hátát nézem,
perzsel a nap, apadnak árnyai,
virágözönben ül talpig bronzban kis téren,
lélek-vitatársat vár Márai.

Hardik László (ho)

+44

Emberöböl
világi társ
Fényalagút
nihilvarázs

Tengeröröm
Világítás
kényalagút
Idilldarázs

Néha lehül
Néha hevül
táncolni tud
Szeretlennül

néha leül
néha felül
kívül Angyal
Ember belül

Kápolna kékben – „félix” Emlékére

Ujjad hegyén az Enter
Bárhova visz, szétfoszlik az ember
Billentyű csúcsán egy rongyban
Néz a plafonról
Szemben ugyan ő más korban

Mikor már nem érzelmileg
Marad a tiszta tapasztalat
Napsütötte réten vérzel. Vizek
mezők és tapasztott szavak
Néhol ablakok – Törölsz, kilépel
Szemben tűzfalak, vakok
ujjad hegyén az Enter, választott kiléttel
Egy villanás alatt

Hepp Béla (a_leb)

Betűzlek

Szavakba zártalak, balga mágiának
írtam szirmaid, hogy másnak egy se jusson,
illatodat vettem, s most, hogy elkívánlak
nem bonthatom vissza Isten adta jussom,

megvolt, pedig megvolt minden könnyű lépted,
megvolt büszke ajkad hívó pissenése,
s nem adhattam vissza, mikor visszakérted
ezt a lágyan ringó, álmodó zenét se,

megvolt ujjaidba font időm, öröklét,
hittem, és megírtam néhány kurta sorban,
ritmusokba vertem, elzártam; jövök még...
s szórt betűkbe túrva nem találom, hol van,

arcod... hogy hiányzik, száz idézet, dal szól
arról, hogy szemedben játszanak a fények,
most betűkbe temetve, Csipkerózsza, alszol,
s ébreszteni csókkal többé nem reméllek,

így maradsz örökké millió kis szikra
megpörkölt emléke hófehér papíron,
s én nekigyürkőzőm újra, századikra,
hogy töredékeidhez
önmagam
megírom.

Itthon

Megszökni tőled mennyire akartam,
elmenni messze, árkon-bokron át
törni el innen, hágókon, patakban,
leverni múltunk átkozott porát,
kifújni végleg minden édes illatod,
és látod, mégis, én mégis itt vagyok.

De sokszor csaltál meg... Görcsös gerincem
megtörni szántad mocsokba vesztve,
morzsolt hitemre olvastál: – El innen! –
súgtad, s nem tudtam, jövőnk, az lesz-e,
tiportak éjszakák, földsapadt hajnalok,
és látod, mégis, én mégis itt vagyok,

rád akaszkodtak, s méltatlannak adtad
szép kincseid; minden ordas ének
téged gúnyolt, már mindent elmulattak,
s elhazudják, mintha szeretnének,
teérted sírtam száz sosemlesz holnapot
és látod, mégis, én mégis itt vagyok,

mert érted égni bennem így se szégyen.
Képeidben önmagamat sejtem,
szent esküvésben, porban csúszva, térden,
rád feszítve minden apró sejtem,
nyaraddal égetsz, a teledben megfagyok,
és látod, mégis, én mégis itt vagyok,

testedben élek, minden apró magban
te lélegzel, mezőkön, hegyekben,
szürke utcákon az én otthonom van;
lehetnék máshol? S hogy elmegyek? Nem!
Megbolydult a világ, bolonddá lett a jog,
és látod, mégis, én mégis itt vagyok,

egy nyelvet mondunk, egyet milliókkal
kék tavakban, folyók széles hátán,
erdők csendjéből napra forduló dal
búzamezők sárga szálán vár rám,
világnyi zajokon, hallod, hogy átrobog,
és látod, mégis, én mégis itt vagyok
magamban, tebenned. Lángos arany orcád
fordítsd a szívemnek, Hazám, Magyarország.

Könyörgés

Majd magunkra húzzuk barna őszünk,
nem játszunk, már nem kergetőzünk,
mohás odú-sötétbe bújva össze
várjuk, jössz-e,

vergődünk, örök vigyorba dermedt
arccal könyörgünk csepp figyelmet,
marunk, amerre sejtünk kezet, lábat,
mint az állat,

világtalannak ha ránk találnál
félelmeink palánkfalánál,
ne fordulj el, segíts, hogy újra lássunk,
Messiásunk.

Megintszonett

Újraindítás. Hiába mar, megint
önmagam fogalmazom a mának át,
álmaim ködét magányba lépte mind
éber oldalam. Habár jövőbe lát

alfa állapotba' némelyek szerint,
nem hiszem. Talán a hajnal így talált,
én ma bent vagyok magamban, és te kint
dúdolod dalom akármi dallamát;

lépteid felissza még a konyhakő,
bútorokba zaj, tükörbe párafolt,
záporillatokban így maradsz velem,

s mind e „mennyi szép” agyamban összenő
képeiddel, hinni kéne, már ha volt,
s nem csupán magányfalamra képzelem...

Újraindítás. Hiába mar, megint
álmaim ködét magányba lépte mind
éber oldalam. Habár jövőbe lát,
önmagam fogalmazom a mának át

alfa állapotba' némelyek szerint,
én ma bent vagyok magamban, és te kint
dúdolod dalom akármi dallamát;
nem hiszem. Talán a hajnal így talált,

lépteid felissza még a konyhakő,
s mind e „mennyi szép” agyamban összenő,
bútorokba zaj, tükörbe párafolt
képeiddel, hinni kéne, már ha volt,

s nem csupán magányfalamra képzelem,
záporillatokban így maradsz velem.

Újraindítás. Hiába mar megint
éber oldalam. Habár jövőbe lát,
önmagam fogalmazom a mának át,
álmaim ködét magányba lépte mind,

alfa állapotba' némelyek szerint,
nem hiszem. Talán a hajnal így talált,
dúdolod dalom akármi dallamát;
én ma bent vagyok magamban, és te kint,

bútorokba zaj, tükörbe párafolt,
lépteid felissza még a konyhakő,
mind e „mennyi szép” agyamban összenő
képeiddel, hinni kéne, már ha volt,

s nem csupán magányfalamra képzelem;
záporillatokban így maradsz velem.

Magamról ennyit

Magamról ennyit; halni szült anyám,
(ígérte, és meséit így hiszem,
örökre nem maradhat senki sem),
ikerhúgom viselt az oldalán,

s hajamba túrt a nyári szökeség
szakadt ruhásan, hosszú évekig,
és szólítom a csendbe', kéretik
hitem, ha néha visszajönne még,

jelent a múlttal összeölnének,
most irreális álom-állapot
kidobni minden málló váll-lapot,
mert árulók a földbe tört mesék,

az ujjam újra számba rántanám,
hajam fehére újra szőke lesz,
s nem érdekel, miért van az, meg ez,
vászonpelus az élet számtanán...

Magamról ennyit; halni szült anyám.

Lepketánc

Úgy lebeg, oly könnyed, varázslatos szépség
minden lebbenése, ahogy röppen föl, le,
füvek fölött, szirmon, s fenn a tiszta kék ég
mozgalmas-színessé virágzik fel tőle,

citromszín virágok, fehér, színes szárnyak
cikáznak köröttem, mint egy álomkertben,
minden pillanattal új viharba várnak,
közöttetek szállni mégse, mégse mertem,

hívtatok ezerszer könnyű szélbe menni,
hívtatok repülni, színes álom lepkék,
s nem volt büszkeségem, bátorságom semmi
közétek sorolni, pedig hogy szeretnék;

mert küzdelem most is minden szárnycsapásom,
lepkeálmaimból visszahúz a földre
sárízű világom, csak hogy bárki lásson,
ahogy karjaimmal csapkolódok föl, le...

Őszölő

Az alkonyokba nyúló rémület
feszít, hogy újra, újra nélkülöd
találnak őszi-szürke reggelek,
s már nem veled, jaj, többé nem veled.

Az ablakon a fény ragyogja még
lassú dalát, utolsó énekét,
kezemre folyva emléklángjait,
s te nem vagy itt, jaj, többé nem vagy itt.

Búcsú a csend, kimúlt madárdalok
trillái közt augusztus andalog,
érzem, az ősz szívemből mint vesz el,
s te nem leszel, jaj, többé nem leszel.

A barnuló avar vad illatán
varázst ígér a kerge sarlatán;
tánclépteid a szürke földúton,
s már nem tudom, jaj, többé nem tudom

feledni azt, hogy volt egy tiszta nyár.
Megélni úgy, hogy nem jön vissza már,
a fénye bennem többé nem ragyog,
magam vagyok, jaj, úgy magam vagyok.

Száll a madár

Száll a madár, úgy, mint régen,
száll a kéklő kerek égen,
földek felett, felhők alatt
dalba fűz egy napsugarat.

Régi dalt fűj, régi ének
szól egykorvult nemzetének,
hősi dallam horgadt főnek
múlt dicsőség, holt előleg,

mégis ez a csepp madárdal
újra itt van, újra szárnyal
örök hitben égve, ha már
nem dalol más, csak a madár.

Füttyök, trillák fehér zajban
meg sem értik milyen baj van;
ahogy sorról sorra lebben
úgy meséli egyre szebben,

úgy meséli, olyan hittel
mint akit a szíve vitt el
álmokon túl, mégis ébren
minden dobbanásnyi vérben

szabadságát. Örömóda
ez a néhány hangnyi nóta,
szinte fáj, e cseppnyi holmi
hogy tud boldogságba forni...

Száll a madár, szerte hordjon
aszfalt fölött, betontornyon,
belvárosi házfalaknak,
ahol sápadt fények laknak,

faluszéli földutakhoz
hol a szekér tört nyarat hoz,
reményt; nem fáj semmi se már;
szállj, te madár,
fűjd, te madár.

H. Gábor Erzsébet (hzsike)

Anyám álmai

Szemében megfakult a fény,
szótlan lett, nem sokat nevet
– asztalon terhes már a vény –,
rekedten mondja, hogy szeret.

Szívemben kés forog. Köhög,
ahogy a kis kezét fogom,
van úgy, hogy megkésve jövök,
de tőlem nem veszi zokon.

Bénítja őt a szenvedés,
segítnék' én, de nem tudok
– ereje fogytán, oly kevés –,
akarom, mégis megbukok.

Akár egy gyermek, védtelen,
miközben lágyan ringatom,
mienk lett már a végtelen –
mikor jössz, hol vagy irgalom?

Anyámnak annyi álma volt,
azokból nem lett semmi sem,
amit a sorsa elrabolt,
utána, én majd elviszem.

Esőfohász

Szinte lángol, ég a nap,
sír a föld az ég alatt,
szirma szárad, nincs virág –
szomját oltni' inni vágy
minden ember, minden állat,
büntet az Úr – nincs bocsánat!

Mi lesz vélünk Istenem?
– szikkadt talaj nem terem!
Búza földbe hal vetés,
minden nap egy temetés.
Foszlós kenyér miből legyen?
Szegény ember nincs mit egyen!

Adj hát esőt, jó Urunk,
este, reggel koldulunk!
Vízre vágyva kér a száj,
tarol már a vén aszály.
Kiszáradt a kút is régen —
hogyan lesz kolbász s hurka télen?

alig van már malacunk –
megint éhen maradunk?
Fogy a jószág, fogy a jó,
bezárt minden fogadó.
Ne sajnáld az égi áldást,
ítsd meg a szomjas szántást!

Aprók a mi vétkeink;
reméljük, hogy ránk tekint
drága szemed, s megbocsát –
kegyed nélkül nincs tovább!
Küldd a jussunk drága Urunk,
mert ha nem, hát elpusztulunk!

Fényhegedű

Siklik a vásznon a festő ecsetje,
éled a kép, és múlik a láz.
Nyugszik a nap már, itt van az este,
szürkeruhájú, hűvös a ház.

Bezzeg ki alkot, az sose fázik!
fűti a vérét a képzelete,
látni a színeket fáklya világlik,
s munka hevétől ég a keze.

Sajdul a szíve majdnem kicsordul –
oly jó az érzés, s oly ismerős!
hálát rebegni Istenhez fordul,
néki a dolga már nem sietős.

Ha jönne a szó, most festene azzal,
de hangja a csendben mélyre merül,
nézi a festményt meghatott arccal,
s a lelke vonója fényt hegedül.

November volt

November volt, csak hullt a hó,
szúzi pihéknek szárnya kelt,
ezernyi apró léghajó,
repkedve vélünk ünnepelt.

Valami édes zsibbadás
bizsergett szívünk rejtekén,
s álmokat szőtt a friss varázs,
oltárunk égi szegletén.

Ajkad a számhoz lágyan ért,
miközben csendben hullt a hó,
s szitálni áldást, szárnyra kelt
ezernyi apró léghajó.

Tűzmadár-kötet
(hálavers)

Megilletődve nézlek én —
Istenem, mennyire vágytalak!
Valóra vált egy szép remény —
itt vagy hát! — ölelve áldalak.

Lázasan lestem jöttödet —
nékem az álmomat hoztad el,
kezemben foglak dús kötet,
örömöm mennyei útra kel;

rebegni hálát, Tűzmadár,
annak, ki sorsomba szőtt bele,
előttem többé nincs határ —
nem tarthat vissza az ősz szele!

Jó ez a furcsa bűvölet —
dalolva sírnak a verseim,
ringatja őket tűz öled,
merengve múlt idők percein.

Hadd adjak néktek emberek!
Örömet, ünnepit biztatót;
betűkbe fonva lelkemet,
s csobogó forrású tiszta szót.

Horák Andrea (Kankalin)

Elveszett szonett

Megint a szürke tél terült a tájra,
fák jajongnak, és a földre köd szitál;
sötét időnk a lelked úgy kitárja,
hogy lázad oltanám, míg tudóm zihál.

Ne félj, az arcod íriszembe zártan
gyönyör; gyötört a ritka kép varázsa,
szemed megégetett, de mégse láttam,
csak így ígéztem versbe vitt parázsba...

és mesémbe mártom álmod szép szavát,
bolyongva bódulok beléd az úton,
űz a holnap és a múlta száz karát;
aranyba hull a tél is, félve súgom...

csak Te vagy, s az évek óta rótt körök,
dalom kihajt, mert e szólam így örök.

Koldulok

Sírni nem tudok. Beitta nedveim,
vizet facsart az átok és a puszta,
s ma bennem áradatba gyűlt, elúszt
csordulásba csent erőm, mi csöndet int;

amíg a vágyak égnek és ostobán
motoznak éjben, utazgatok le s föl
veled, és ha álmon ért kezéd megöl,
ha dobban itt belül, én azt mondanám...

Te úgy mesélsz a hét határon át is,
belém dalolsz, s az égi Manna sírhat,
ha élek; így virulhat tőle más is,

ám itt a vélt gyönyör, amott a *Sírhant*
gyötör, mert el nem enged, és halálig;
én koldulok, s e vágy öledbe ringat.

Kolduskarácsony

Bolyong a téren, és az illat
sodorja észrevétlenül,
fenyők között magára pillant;
ruhája megkopott, feszül
bokája nyílt cipőbe nyomva,
kezén a bőr fagyott sikolyba
sajdul, Ő vacogva bágyad,
így legyint a félhomálynak,
elgyötörve vándorol tovább...
tovább, a csillagok felé,
baját a fénybe küldené,
s gyantaillatú fenyők során
az álma bús keservet int,
feladni volna kész megint.

Koszor haján csak ósdi sapka,
lyukas kabátja földig ér;
csupán segély, egy koldus adta,
s nem érdekelt, hogy mit ér
e veszteség a télidőben,
ha ócska rongy akad ma bőven
a módos otthonok körül,
s a ritka kincsnek így örül.
Kukába tűr, hogy visszaadja...
kenyérdarabka foszlik ott,
falatka húson aszpikot
tapint alul, mohón kikapja.
Zsebébe gyűri mit talált,
s ha jó a koldus, adja hát.

Bolyong a téren, és karácsony
álomünnepére gondol...
az ízes ételek parázson,
átható varázs a gondból,
kölyökszivaj, hitves, gyertyafény,
dunna, párna, ágy, selyem, szatén,
meleg szobában énekek,
hogy Kisjézuska érkezett.
Beteg szemét a könny kimarta,
támolyog tovább a fényhez
és imája csönd, de érez,
magánya fáj, a tél siratja.
Kabátja söpri út követ,
magába rántja éjsötét.

Komoly szonett

Komolyra vált a szó, hatalma vértéz,
ám az *Éden* édes íze most megöl.
A szív kevés, az ember értve érez,
és a semmiben suhanni sem gyönyör.
Ma még a lélek árnya vív csatát,
üzen egy átok által írt dalon,
hol ledönt a szél is és a csúf halál,
kitér az útkanyar s az oltalom.
Csak ne sírna itt belül, ne omlanék,
Te Titkos Álom, Ékes Szóvirág...
Ne fájna úgy dalod, ne fájna lét,
ne győzne öntudat, ha győz, mi bánt.
Kapaszkodok tovább ezer körömmel,
beléd kapaszkodom, dacolva földdel.

Nyugtató

...mert szédülök, szavad elölt egészen,
és kapkodok az őszi ég alatt,
időt nem ismerek, hát nagy merészen
az értelem kitört, de szívem is szakadt,

hogyan fájdalom minek, ha vár az élet,
éji manaként meséli fátylát,
a színek összeérnek és ha félek,
én a zöld mezőt tudom, s ha ködre vált át,

a csöndje úgy ígéz, hogy értve súgom,
a lelked így zuhant belém vakon,
s nem adhatom hitem, ha bármi bú nyom,
ám boldogabb lesz tőled minden új napom,

de gyógyuljon az, ki végleg rászorul,
legyen derűje tiszta napra nap,
mert erre szültek, és így is alkonyul,
hát enyém az éj, és enyém a pirkadat,

csak sápadok, miként a nyár is sápad,
ha illatok suhannak és egek,
hiába ködgomoly, magamban látlak,
csillagba (s)író reményt, de én is ott legyek.

Kamarás Klára (Si)

Álmatlanul

Mikor nem ráz meg többé jaj, se baj,
Mikor úgy érzed, oktalan zsivaj
Mindaz, miért a többiek remegnek,
Akkor már útján vagy a végtelennek.

Mikor már új örömben nem reménykedsz,
S nem fohászkodsz sem istenhez sem éghez,
Mert végleg megadtad magad a Sorsnak...
Tudd meg: akkor már te is „szép-korú” vagy!

Tudod, hogy messze egy madár dalol,
S talán virágok nyílnak valahol,
De minden dal meg illat messzi emlék...
Közeledik hozzád a bűvös „nem-lét”.

Ez az egész már nem is érdekel,
De hát kicsit még mégis élni kell...
Aztán valahogyan magad megadva,
Belenyugszol egy végső gondolatba:
Hogy a világ csak ámító keret,
S ha meghalsz, nem lesz üres nélkülöd.

A kutyák nem felejtenek

Már jóval elmúlt éjfél. Az ablakok tárva voltak, de a redőnyt leeresztették, hogy a réseken át egy kis friss levegő jöhessen a szobába a fullasztóan forró nap után. Minden zaj, apró zörrenés behallatszott a kertből. Az öreg már aludt, de Júlia még nem volt álmos. Az ablak melletti sarokban, üldögélt egy fotelban – csak úgy hálóingben – és egy halvány égő mellett olvasott, éberén, de készen arra, hogy ha elfárad a szeme, azonnal bebújhasson az öreg mellé a könnyű takaró alá.

A kutya a kertben, az ablak alatt szokott aludni, mintha így közelebb lehetne gazdáihoz. Most is ott volt, szép csendesen szunyókált. Néha valami nyöszörgő hangot hallatott. Álmodik, vagy a reuma bántja? Ő is öreg. Hirtelen morogni kezdett. Júlia felfigyelt. Biztosan sündisznót lát. Azokat nem szereti. A kutya tovább morgott. Az asszony hirtelen megdermedt, mert egy suttogó hang ütötte meg a fülét.

– Dollár... gyere ide! – A kutya elhallgatott. Júlia az ágyhoz ugrott, és ijedten rázni kezdte a férjét.

– Vili, az istenért! Ébredj! Valaki járkal a kertben.

Az öreg kábultan kászálódott elő.

– Mi? Mi a baj?

– A kertben... Valaki... Dollár morgott rá...

– Ugyan...

– Félek! Nézd meg mi van!

A férfi felkelt, és meztelenül, ahogy a hőség miatt nemrég lefeküdt, kiment körülnézni. Meggyújtotta a kerti lámpát, de csak pár lépést tett a bejárat előtt, aztán visszafordult. A hatalmas fák árnyéka mindent beborított, a világítás szinte semmit nem ért. *Ha valóban van itt valaki, bárhol meghúzódhat a sötétben. Felesleges nézelődni... és veszélyes is lehet.*

Visszament.

– Senki – nyugtatta Júliát. – talán képzelődsz.

– Nem, nem...

- Ha volt is, már elment. Vagy elbújt a bokrok között.
- Megnézted?
- Tudod ki! Hogy leüssön? Koromsötét van. Bezártam minden ajtót. Gyere aludni.

Júlia azonban egyre éberebb lett.

- Tudta a kutya nevét... és Dollár ráismert a hangjára... Te jó atyaisten! Ez csak Zoli lehetett. Más nem ismeri a kutyánkat. Zoli!

Zoli valamikor a szomszédban, egy szükséglakásban lakott. Ha a család nem volt otthon, gyakran átmászott a kerítésen és Júlia kutyáját idomította. Rúgta, lapáttal verte, ha ugatni mert. Sajnos csak évekkel később tudták meg, akkor már nem volt mit tenni. Dollár csak a postást merte megugatni, mert tőle elválasztotta a kerítés. Ha maga mellett tudta a gazdáját, vadul támadott, de ha egyedül volt, félt, ugatás helyett csak morgott.

Zoli elköltözött.

Most, évekkel később, valaki nevén szólította Dollárt, és a kutya azonnal abbahagyta a morgást.

A kutyák nem felejteneek. Az emberek se. A beléjük ivódott félelem ott kísért a felszín alatt, míg csak élnek.

Brumi kutya utolsó levele

Jobbról fehér rózsza,
balról som virágzik,
árnya alatt sírom
talán nem is látszik...

Jó kutyátok voltam.
Halk volt ugatásom,
csak nyugodt őrzéshez
nem volt maradásom.

Víg mezőkre vágytam,
sokszor meg is szöktem,
pedig a gazdámat
igazán szerettem.

Késő vén koromig
szolgáltam eleget.
Kutyamennyszádba,
tudom, beléphetek.

Most, hogy lefeküdtem
hús bokrok tövébe,
utolsó levelem
maradjon emlékebe.

Testemet ölelje
sombokor gyökere,
a virága legyen
emlékemmél tele!

Mit mondhatok?

Mit mondhatok fiaimnak ma már?
Későtanácsot adni kár.
Felnőttetek,
Úgy, mint akárki más.
Nem változtat a sorson új tanács.

Az unokáim? Mindhárman nagyok.
Dédunokák? Nekik még mondhatok
Valami halk, félénk tanácsot:
Ne akarjatok lenni mások,
Legyetek mindig azok, amik vagytok,
Gyerekkorban gyerekek, felnőve nagyok.

Sajnálatos a koravén gyerek,
Inkább játszatok és örüljete!k!
Az ifjú szívben égjen szerelem,
S ha végetér, ne bánjátok sosem!
Végig kell élni mindent sorban,
Nagyszülő lenni öregkorban...
Mert aki felcserélne egy-egy szerepet,
Csak nevetséges, boldog nem lehet.

Káli László (*Captnemo*)

A feltámadás

És a feltámadás zokog a sír szélén ülve.
(A lehetetlennel szembesülve: valamiképp
talán mégiscsak tenni kellene valami csodát.)
Hogy micsodát? Harmadnapos száraz kenyeret
az éhező testnek, kábulatot hozó bort a vérnek?
Szegény feltámadás, az istenadta, ha csak
sejtette volna, hogy elárulják első kakasszóra!
Csak még egyszer nekifutni! De jó is volna!
Ám a közöny lábujhegyen végigfut az arcokon,
és minden esélyt eltörölve leordít rólatok:
A feltámadás az érdeklődés teljes hiánya miatt
végleg elmarad. A tétova tekintetek tekintgetnek,
néhányan sírnak, aztán belökik a szélről a sírba...
Hát így múlt el az utolsó esély s a feltámadás.

Egy búcsú margójára

Hosszasan néztél rám, végül megkérdezted:
Látlak még az idén K. L.? Persze, tudom én,
hogy igazán nem is ezt akartad. Hanem azt,
miként lehet az, hogy most váratlanul utolért
az az érzés, amit nem éreztél sose eddig még,
az elmúlt jó néhány év alatt. És nem azért,
mert ne kerestél volna alkalmat! Pontosabban:
nem azért, mert ne akartad volna az érzést,
miszerint hiányozni fog belőled az a másik
fél, hogy meglegyen a teljes egész. Persze,
azt is mondhatnám, mert miért is ne, hogy
az újabb találkozásig hogy éljek megfelelően?
Végül könnyedén csak azt mondtam, persze!
És meglásd, ha nehezen is, de elmúlik lassan
ez a pár nap, pár hét, (mintha évek lennének),
és majd öleljük egymást az ébredő hajnalban.
Most még, mióta elmentél, mintha a hőmérő
higanyszála is egyre jobban magába roskad.
Nem jó így nélküled, és egyre csak hiányod,
ami betölti lelkem, még nagyobb űrt marva.
Mégis, mikor hangodon dalol a hajnali szél,
mosolyt csempész fáradt arcomra, és akár
fenn a csillagok, érzem, miképpen kiragyo-
g bennem a fény: múlik a tél, s a boldog nyár...
közel jár.

Kerestelek...

Kerestelek
minden egyes
szembejövő
arcban
Minden halk
suttogásban
minden fényben
és árnyban
ahogy tegnap
az úton ballagtam
de csupán
hiányod
zokogta bennem
egyedül
kell mennem
mert nem vagy ott
és fájt
fájt nagyon
hogy én sem
pont ott
vagyok

Miket ígértél...

Miket ígértél, sorra meg is szegted mindet.
És nem arról van most itt szó, tényleg nem
amiket nekem fogadtál. Hanem mindazokról,
kik hittek benned, szembe akár a tényekkel,
s akiket végül is becsaptál valamiképpen.
Tartottam eléd tükröt, hogy lásd: olyanná
lettél, mint kiket egykor megvetettél! Lásd
magad pont ugyan úgy, ahogyan más lát.
És nem azért mondom mind ezt, mert jó,
mert bántani akarlak. Csupán mert így talán
jobban meglátod, hová visz ez az út, melyen
most jársz, és remélem, nem csak azt csupán!
Hanem azt is, amerre menni kell. Tudom én,
hogy nehéz. Most úgy érzed, minden összedőlt,
nincs kiút, nincs értelme másnak, holnapnak,
magadra maradtál, és a lelkedbe döftek tört.
De hidd el, nem vagy egyedül! Melletted
állnak gyermekeid, és még anyánk is segít!
És bárhogya is lesz, a holnap bármit hozzon,
egy vérből vagyunk! Más nem, ez számít.
Ha mindenki elfordul is tőled talán, ha csak
meglát is az utcán, én akkor is szeretlek.
De.. kérlek! Ne ezen az úton menj tovább!
Ott senki nem vár! És én is elveszthetlek.

Nem igaz

Hazudik mind, ki azt mondja, hogy rosszabb lennél
annál, ki csókot adott egykor harminc ezüstpénzért!
Vagy ki azt mondja, hogy miután a világot testvérré
fogadtad volna, utána nyomban Káin nyomába léptél!
Nem igaz, ne higgye el senki! Se rég, se most sem
voltál és vagy rosszabb. Bár az igaz, hogy jobb sem.

Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)

A fény veled

Valahol körbezárt a világ.
Valahol megérintett a varázs.
Valahol, az elhintett vágyak nyomán
megszületett benned az élet,
s talán a bűn visz majd tovább.

Talán valahol égi élmények
terelnek tovább, s a megszépült emlékek
dacán túlléped önmagad,
ahogy csillagok fénye
a hold felé siet.

Talán megőriz téged az idő,
de, ha túljutsz mindenem,
emléked már nem lesz félelemmel
telt képzelet, csak örök
életed, s időn túli fény veled.

Valahol minden összeforr

Két világ közt élve, most merre menjek én?
Rianva az öreg tó jegén
a mennyországot választom itt a földön,
Tomboló életem peremén.

Most sírni tudnék,
Ha engednéd
leomló könnyeim bánatát.

Az elvetélt jóindulat nyomait, s az
elcsonkított büntudat dacát
elmossa végleg a könny,
Mely a valódi megváltás.

Jól tudom, s tudod,
Mi csak a táncosok vagyunk, nem a tánc,
S valahol minden összeforr.

Kozák Vilma (szusi)

tél

Borostyán futó
indáit nézem, érzem
közeleg a nyár.

maradj

Maradj olyannak
a szívemben, amilyen
soha sem voltál.

soha

A soha többé
az nagyon hosszú idő.
Sírtam álmomban.

csend

Nemcsak a szavak,
a hallgatás is hagyhat
korbácsnyomokat.

mentség

Ó, a büszkeség!
Milyen jó hivatkozás
a gyávaságra.

esély

Érted könyörgök
magamhoz bocsánatért.
Egy próbát megért.

Egy férfi illata

A buszozás olyan unalmas számomra, akár a fogmosás, vagy a vasalás, így hát gondolataim ezekben az esetekben rendre elkalandoznak.

Mint ma is. A szokásos buszos zötykölődés közben, mindaddig teljesen hétköznapi és érdektelen gondolatfoszlányok cikáztak a fejemben, (és feltehetően el is aludtam volna, ha történetesen nem állok) míg azt nem kezdtem érezni, hogy valami „jót” érzek. Belém villant, hogy ez a jó egy illat. Nem igazán női és nem is igazán férfi illat.

Nem tudom, milyen. Jó.

Ki lehet a gazdatest? – tettem fel a kérdést, és már fordultam is kissé balra, mert ha nem fordulok, sosem tudom meg. Egy férfi. Egy férfié volt az a csoda, ami beáramlott a testembe az orromon át. Na, akkor felhúztam a szemöldököm, hisz a mantrám szerint: egy férfi legyen vagy minimálisan férfi illatú, vagy semleges. Ez a férfi itt meg... illatos. Próbálom felidézni az általam is ismert férfi illatokat, vajon melyik van túlsúlyban? Pézsma, keserű narancs, mandarin, pacsuli, bergamott, kardámon, szantálfa, ámbra... de nem. Konkrétan egyik sem. Azon veszem észre magam, hogy gyorsabban lélegzem. Így több illat jut el hozzám. Lassan már a pulzusom is emelkedik.

Micsoda hülyeség lihegni egy buszon, különösen az ötödik megálló után – állapítom meg, és lassítok. Cselesen, nagy, mély levegőt veszek. Így nem gyorsabb, viszont hosszabb. A bevitel mennyisége nem szenvedett csorbát! Meg kell néznem jobban ezt a férfit, hogy miért azt nem tudom pontosan, csak azt, hogy kell. A megoldáson gondolkodom, hisz balra, ahol Ő áll, rajta kívül nincs más

látnivaló.

Két másodpercet engedélyezek magamnak a bámészkodásra, mert a több, az már fixírozás-számba menne.

Most!

Húhhhhhhh

Középmagas, ápolt ... ánde semmi különös. Vajon meleg? Merül fel a kérdés, és mindjárt jön a válasz is: Nem mindegy? De. Teljesen. Minden szempontból. Micsoda buta gondolat ez? Egy hetero nem lehet jó illatú? De. Lehet. Akkor? Visszaidézem a látottakat. Így külsőre semmi nem utalt egyik variációra sem. Na, jó! Gondoljunk másra! Például arra, hogy a mindenféle bűzbombák többnyire öt centire szoktak állni tőlem a tömegben. Most miért nincs tömeg? Ennél azért semlegesebbre gondoltam, hogy gondoljak, de míg érzem ezt a balról jövő áramlatot, nem tudok.

Amit én nem tudtam megoldani, megoldotta Ő. Leszállt... az illat.

Kovács Daniela (Vorostiliom)

Csak jussak el oda

Oly jó volna egyszer elhagyni mindent,
hulljon le rólam, akár egy gyúrt palást
az olcsó jelen, a rémült hallgatás.
A sors fölött állni egy hegygerincen,
akárcsak egy büszke, égbe szúrt torony.
Ölembe hullna minden nyári reggel,
s úgy játszanék az ébredő szelekkel,
mint Ilka-patak a homokzátonyon.

Tudom... tudom, a hegycsúcs virágtalan,
de ott a magosban nincs kórság, nyomor,
nem sajognék látván, mily sok könny omol.
A fellegek fölött szúzi, ártatlan
a nagy titok, mely innen láthatatlan.
Aki odajut, reszket örömében,
és ott ragad az álom bűvkörében.
Én ott élném le, ami még hátra van.

Van olyan

Van olyan csönd, mely jobban fáj a szónál.
Fölzokog benned, akár az őszi szél,
amikor felszántott rétek közt kószál.
Van olyan hű csönd, mely sírodig kísér.

Van olyan vágy, mely jobban fojt a füstnél.
Édesből fájó-keserűre válik.
Szöknél előle. Futva menekülnél.
Van olyan vágy, mely gyötör mindhalálig.

Bárcsak letehetném

Jó volna, ha egyszer fölszakadna
mindaz, mi mélyemben rég megkövült,
tépjen, marcangoljon kínom karma,
csak érezzem, hogy könnybe különült.

Jaj, mennyi szenny, tompa álom, salak
szabadulna végre-valahára,
s a visszafelé áradó savak
nem roncsolnák szívemet halálra.

Nem ringnék többé emlékem szaván,
nem fájna, hogy sosem voltam gyermek,
hogy sosem ölelt magához anyám,
míg mostohák téptek, űztek, vertek.

Nem fájna, hogy fülemben úgy sivít
a rég átélt véres iszonyúság.
Felemészt, elpusztít, megsemmisít,
rút féregként kikezd. Belülről rág.

Árva vagyok. Senki. Bús nincstelen.
Anyám szült így a sors lába elé.
Bár tudnám, miként, hogyan viseljem,
hogy négy magzatja szakadt százfelé.

Bár tudnám, miként felejthetném el,
mivel oldjam el e lélekcsomót,
hogy a gyermekszemhéjamat éjjel
sose csukta be gondoskodó csók.

Lélekgyomrom korgott, kínozott éhe
a szeretet-szötte, kedves szónak,
de csak szópenész jutott kenyérnek,
mint a legtöbb árván álmodónak.

Ma adnának sokan. Nem kell vigasz.
Nem kárpótol a szájalomostya.
Szakadna fel végre, s a könnyviasz
múltam szennyét szívemből kimossa.

Vércsenász

Két szürke madár. Tolluk csupa vér.
Rikácsolásuk megannyi jaj-kürt,
míg az egyik eped, megadón fél,
másikban a vágy cifra göggel vegyült.

Sorsviadal ez. Mélység. Iszonyat.
De míg e mélységben kéjvágy tolong,
bár egymás tollát tépve sikongat,
életre zuhan a két büszke bolond.

Kun Magdolna (lena1)

Gyertyafényben

Ha majd
megöregszünk kedves,
és hátunkon az élet súlya
egyre nehezebb lesz,
csak add a kezed, úgy, mint régen,
hadd érezzem nincs baj addig,
míg melegvérű szorítása
tenyeremen reszket.
Mert amíg tudni vélem,
hogy lépted az irányba téved,
amerre léptem keres
biztos menedéket,
addig bárhogya is sajog
itt belül ez a szív,
bátran nézek szembe
minden múltó perccel,
ami a tőled elválasztó
lélektelen halállal
időcsatát vív.

Ha majd megöregszünk

Ma gyertyafények lángja ragyogja az eget,
ma könnyek lepnek el minden arcot, szemet,
és hófehér virágokkal díszítik a sírokat,
tiszteletet adva a bennük lévő holtaknak.

Ma sírnak fenn az égben és sírnak lenn a földön,
ma minden lélekhez lesz, majd aki eljön,
hogy az emlékek szirmait átnyújtsák nekik,
azokat, melyeket imák, és könnyek öntözik.

Ma nincs elválasztó fal ég és föld között,
mert ma minden élőlélek az égbe költözött,
hogy egy gyengéd simítással megérinthessék,
azokat kik áttündöklük szívük legmélyét.

Hópihe

Ha hópihe volnék,
tenyeredbe olvadnék,
és boldognak
érezném magam,
mert tudnám,
hogy az élet
ott kezdődik el,
s majdan ott is végződik,
ahol kezed meleg
érintése van.

Ilyen voltál fiam

Mikor kicsi voltál fiam, odabújtál hozzám,
mert érezted, én vagyok az-az erős mentsvár,
ami oltalmaz és megvéd mindazon napon,
mikor majd szívedbe mar a kízó fájdalom.

Mikor kicsi gyermek voltál, mindig tudtad azt,
anyád óvó karjaiban védelmet kaphatsz,
mert azok a karok úgy ölelnek téged,
hogy nem bír el velük a kíméletlen élet

Mikor kicsi voltál fiam, s könnyes volt szemed,
anyád diadémmá fűzte a hulló cseppeket,
hogy szemed fényes tükre úgy ragyogjon mindig,
mint az éltető nap, mely gyémánttűzben izzik

Mert ha gyermekszemeidben szomorúság ült,
anyád ajka is el-elcsendesült,
csak két karjának ringatása erősödött fel,
hogy te szendergő álmodból is mosollyal kelj fel.

Ma már felnőtt lettél fiam, s nem vigyázhatlak,
gyengült karjaimmal sem ringatgathatlak,
de vérem lüktetése még ma is ugyanaz,
mint akkor, mikor szívem alatt ékként hordtalak.

Megtörtem már Anya

Megtörtem már anya, nem vagyok a régi,
bátorságom sincs, mely kitartásom védi,
s amely biztatna arra, hogy jön még olyan nap,
mikor élni akarásom rózsákat fakaszt.

Nem vagyok már hősöd, csak egy áruló,
ki mindent letagad, ha nagyon fáj a szó,
s ha nagyon hangos benn az a zörgő szívverés,
mely halálra ítéli kérész-életét.

Nem vagyok már, anya, kicsi királylány,
ki csillagokkal álmodik a holdfény sugarán,
és utazni sem utazhatom a mesék hintáján,
mert kivénhedt régen táltos-paripám,

mely elrepített veled az álmok országába,
oda, ahol mosolyból állt lányod palotája,
ahol beszélő virágok nyíltak minden léptemen,
s ahol te voltál anyám az élet-ékszerem.

Lakatos Zsuzsa (zsuka49)

Embertelen a század

Embertelen a század, melyben élek,
veszett kincs benne a hit, meg a remény,
az igaz tipródik, míg nő a féreg,
kényszer alázatban hal el a vélemény.
Ki csodára vár, az mind-mind ostoba,
a lázadás is – lásd! – fabatkát sem ér,
gyomok közt a jó szándék is mostoha,
bár álmok fakult vászna néha megkísért.
De jaj, szívem! – csitulj, ne sírj, ne lázadj! –
hisz rég túl vagy az útnak fényes felén,
embertelen, könyörtelen a század,
melyben megkopott... és kiégett lettem én.

Ó hazám...

Ó hazám! – Te megalázott kis ország,
Te kisemmizett, kifosztott földdarab!
Terheket vállaid már alig bírják...
Mi lesz, ha néped messzire elszalad?
Egykor dús mezeid szürke parlagon...
„büszke magyar” is csak elvétve terem,
Mindent leigáz az önző hatalom,
Haragtól, könnyektől izzik két szemed.
Lázadj, mint a folyó! – Törd át a gátat,
Nyisd fel végre bágyadt fiaid szemét –
Ne tudja bekötni a rút alázat –
Fesd végre kékre e bús népnek egét!
Tűnjön a sötét, rázd az alvó magyart
Tüzes varázssal, bűvös áradattal
Pezsdítsd vérét e szilaj, nemes vadnak –
Hadd nézzen rád ismét áhítattal.

Jön már az ítélet, villámlik az ég...
Hazám! – romjaidon, tűnt gazok felett
Rohan a harag dübörgő napja még –
Hol majd dicsőbb himnusz énekelhetek.

Ligeti Éva (LEKA)

Hársfa alatt

Hajlott hátú hársfa hajlong
előttünk a háznál.

*(Összehúzó a kabátod,
mintha te is fáznál).*

Levélzöldje szívet formál,
amíg elmerengnek,,
boldog idők szép szavai
még fülembe csengnek.

Újra hallom suttogását...
illatozó fának,
hozzád bújnék, s talán tudnék
örülni a mának.

Koszorút fon az ősz

Koszorút fon az ősz
sárga, bíbor, barna
színű levelekből,
mintha nem akarna
semmilyen más jelet
hagyni maga után,
csupán csak szöszmötöl,
széllel szuszog, sután,
szétszórt avarba fúl
az örökdő remény,
hol halottaimat
fedi márványkemény,
ködlelkű árny kísér,
suhanó fájdalom
gyötör, és nem vár más,
csak fagyos sírhalom.

Messzi még az éjsötét

Merengő nyári alkonyat
simítja égő arcomat,
fényárja furcsán ingerel,
s távol-zenit felé terel.

Nem tántorít az égvihar,
lehűt valóságzivatar,
riadtan, mégis éberem,
eltűnődöm az életen.

A változás bennem buzog,
halkan szisszen, kacag, szuszog.
Alvó szívem mozdulni kész,
tétovaság a múltba vész.

Bíborra érő alkonyat,
reménysugara csalogat,
magamra öltöm köntösét,
hisz messzi még az éjsötét.

November felé

Avarba fészkel őszi nap,
ezernyi színből válogat,
ködkígyó kúszik, körbeér,
hajamon csillan tört-fehér.

Kavargó holnap-gondolat,
felhőként görget gondokat,
sziszegő szél csíp, fagy legyen,
november felé így megy ez.

Szüretidő

Szédelgő szél
szeptembert kergeti,
ha eső hull
nyár porát elveri.

Sápadó Nap
megszűri melegét,
színezi még
szőlőink zöld szemét.

Harmat szítál,
fürtökre ráfeszül,
és szüretkor
mind musttá részegül.

Szédítő ősz
ringatja tomporát,
mámorosan
kortyolja domb borát.

Lőrinczi L. Anna (*Anna1955*)

Falak, árkok

Megtört álmok alatt izzott a harag
elgyötört lelkek döntötték a falat.
Apátiából ébredt az alvó nép
– remélte – tisztul majd a morális kép.

Világunk anyaga képlékeny gyurma,
alkotó kezünkben változó forma.
Szépsége, nagysága, rajtunk is múlik
– ha nem vigyázunk – atomokra hullik.

Felsíró gyermeknek halld meg a szavát!
Cseperedik, kérdez, aztán odavág!
Tanítani csak jó példákkal lehet,
benne látod majd a tükörképedet.

[...]

Megtört álmok alatt izzik a harag
elgyötört lelkek temetnek árkokat.
Apátiából felébred majd a nép
– talán – tisztulhat még a morális kép!

Halhatatlanom

Emlékek sírjából kilépett árnyak
tépkednek sebeket a dobhártyámban.
Mindenem pokolra szállt, csak űr maradt
a fénytelen éjek sokaságában.
Számolom a hajlongó kalászkokat,
mert az éj csöndje lett a leghangosabb.

Röpülni kell! Végtelenbe álmodva
– törékeny tested ölelve – átkozva
temetni a valóságot. Bár volna
még tér, idő... vagy hitem mi felold'na
– bűnössé lehet az is ki áldozat –?
Most az éj csöndje lett a leghangosabb.

Verejtékben úszó lelkek
hajnalt várva fényt keresnek
– mert az éj csöndje lett a leghangosabb!

Vers Neked

Gondoltam verset írok Neked, hogy tudd
mit érzek, mikor rám emeled szemed,
s lágyan simogató kedves tekinteted
mindent elmond nekem.

Tudod, olyan csend ez ami nem rideg,
már nem fojtogató magányba taszít...
Gondolataid zenéjét hallgatom így,
s szerelmed megszólít.

Tajtékzó hullámokon vágtaztunk át,
kart-karba öltve, vállunkat vállvetve,
lent és fent – megtépázva – állunk egyszerre
a célegyenesbe.

Végtelen időt remélve születünk
egymásnak, s bár feketén és fehéren
láttuk világunk, szürke nem lett a lényeg
– én hittelek téged.

Talán a legnehezebb mi vár reánk
– ismeretlen út a végtelen felé –
megvalósult már az örökkön-örökké:
jövönk az álmoké!

Maszhong József (Samway)

Erdei sétá

Szél lebbenti, napsugár simogatja az ágakat,
hangtalan léptekkel nyomodban járok az avarban,
csak sejteti a derengő félhomály az érkezésed
és a riadt madárkák, mert felröppennek előtted,

Ó szinte félve lépkedsz, hogy még csak apró zajt se üss,
rajtam kívül csak a tarka madárhad csodál téged,
s szemével követi közelgő asszonyi szépséged.

Azt most ami szép, feltárja a lombbal szűrt napsugár,
a gyenge kelmén keresztül-kasul ringva szaladgál,
olykor megáll öröm tánca a selyem redői közt,
hosszan elidőz mielőtt fénycsókjával elköszön.

Koldus kunyhója

A bánat beesett szemedbe van írva könnyekkel,
kunyhód, feletted fodros fellegekkel fedett ég,
éjjel a csend a takaród, lámpád az égen a hold
míg el nem irigylis tőled a sok gaz lator,

Koldus vagy, mert azzá tettek a gátlástalan talpasok,
szemét sem a tied már, – ne túrd! mert az is gazdagé,
elzárná a levegőt is, ha csapját megszerezhetné,
mert azt is irigylis tőled a sok gaz lator,

Szegény ember vedd már észre, csak nyűg vagy s baj van veled,
nem fértél hozzá a bödönhöz mikor lopni lehetett,
mert annyit is érsz amennyid van ez már alap-törvény,
hogy ez örök azt képzeled a sok gaz lator,

Messze van még? – hogy értelmet kapjon a sok együgyű,
és hazájában ne legyen száműzöttje a magyar nép,
ne kelljen a világban keresni a megélhetést,
csak mert elüldözte innen a sok gaz lator,

Egyszer a porszemet is felragadja a forgósél,
s gyúrja hangos emberforgataggá a mindenség
kisemmizett koldushad töri meg az éji csendet,
ti arcotok áztatja majd könny sok gaz lator.

Lelkek jönnek

Mint megannyi kicsi égi lámpás,
úgy imbolyog az elkésett bogár,
rozzant csend indáján megpihenve,
ragyogva búcsúztatja a magányt.

Lelkek jönnek felzörren a haraszt,
pedig csak az őszi szellő keltette
zenére táncoltatja, a lehullott
sárga és barna falevél tánckart.

Lányt s fiút forgat falevélből,
lelkem így látja az őszi látomást,
mint régen mikor túlról néztük
a padról, s karolva ültünk a fák alatt.

Szelídfényű láthatatlan fonalat követ,
rejtelmes dallamot, részeg látomást,
fürdik a hold fényében röptében, és
mi csodáljuk a természet karzatán.

Némán kiáltok

Némán kiáltok legbelül rommá tört lelkem,
egyedül kell megküzdenem a gyötrellemmel,
Hol van már az a kedves arc? Fázom, didergek
bújok a takaróm alá a fogam vacog remegek,

Pedig a nap száz-ágra süt, ontja a meleget
de én mégis fázom ráz az Isten hidege,
kapaszkodnék az idő szekerébe vegyen fel,
kerék kacagó nyikorgása rá a felelet.

Nem tudod mit tettél s mit teszel ifjonti hévvel,
mit törsz darabokra ezzel az anyai szívben.
Belém hasít a fájdalom a tehetetlenség ,
hogy megóvjalak ott künn a messzeségben.

Vad hangokat hallok, ember forgatagot,
tapossák tiporják a gyengét az áldozatot,
nem ezért hordtalak szívem alatt s vajúdtam,
hogy oda dobd magad esztelen vad orgiának.

Télutó dal

Még fehér lepel alatt a világ,
de alatta tavaszcél álmodik,
nem csacsog dalt a hús vizű patak
de hátán már a jég vékonyodik,

Még nem illatozik a virága
a tél paplana alatt szendereg,
madár dal hangosan követeli
a tavasz tündérét a tél helyett,

Még olykor komoran néz a hajnal
fák ága meztelenül didereg,
bagoly tollát hideg szél borzolja
hunyorogva köszönti a reggelt,

Még nem olyan az illat a réten,
mint azt a tavasz hozza bugyrában,
derült égen szikrázón sütő nap
simogatja a szendergő magvakat.

Mayer Edit Julianna (Julianna)

A rajz

Napokig kerestem egy nagyon régi rajzlapot. Átlapoztam az összes régi tankönyveimet, régi füzeteket, egyetemi jegyzeteimet, azonban eddig nem jártam sikerrel. Azonban teljesen nem aludt ki bennem a remény, hogy egyszer még rátalálok az öcsém alkotására. Sokat érne számomra! Régen, mikor én még iskolás voltam és készítettem a leckéimet holnapra, a 3 évvel fiatalabb öcsém kért tőlem egy rajzlapot és ceruzát, hozzáfogott rajzolni. Ő Mindenütt rajzolt. Az iskolában, az órákon, az aszfalton, a falakon,... Ne soroljam tovább. Eltűrte a felnőttek morgolódását, és adódó alkalommal folytatta a kedvenc hobbiját, sokak számára haszontalan firkálását. Anyukánk visszajött a szomszédból, és mint mindig, pár kérdése elhangzott az aznapi iskolai órákkal kapcsolatosan, azután elindult a konyha felé. Öcsém utána szólt:

– Anyuka, várj picit, mindjárt kész. Megmutatta neki a rajzot. Én arra lettem figyelmes, hogy édesanya ült a széken, sápadozott, és ijedten végre megszólal.

– Édes kisfiam! normális ez a gyerek. Tüntesd el lányom azonnal ezt a rajzot! Öcsi vissza akarta szerezni a rajzát, civakodtunk is egy darabig, de végül sikerült elrejte nem a lapot egy tankönyvben. A rajz előkerült, mikor a testvérem már nem élt, 43 évesen távozott a másvilágra, magával vitte a tehetségét, amit igazán a körülmények miatt nem sikerült érvényesítenie. Néztam a rajzot, és megértettem, hogy mi váltotta ki édesanyám félelmét. A rajz Joszip Visszarionovics Sztálint ábrázolta, azonnal felismertem a „nagy vezért”...

Nyugdíjban

Margó élete eddig nagyon mozgalmas volt. Elfáradt. Türelmetlenül várta a nyugdíjba vonulást. Tervezte az új életét. „Senki nem fog ezentúl reggel korán ébreszteni. Feri még pár évig dolgozó ember. Hat óra előtt szokott munkába indulni. Addig fogok aludni, amíg jólesik. És végre magammal is törődhetek. Tornázni, diétázni, moziba, színházba fogok járni...” Margó álmában is már boldog nyugdíjasnak érezte magát Estéknként Mártikával a barátnőjével is diskurálhat. Feri ilyenkor tévét szokott nézni. „Az emberem örülni fog, hogy nem zaklatom”.

Csütörtök van. Hétfőtől Margó már nyugdíjas lesz. Szárnyal a boldogságtól, ha erre gondol. Csak nagyon lassan telnek az utolsó napok, órák... – Mártikám, gyertek el szombaton a férjeddal. A gyerekek külföldön vannak, nem tudnak eljönni. Búcsúzik a munkával teli életemtől, és megünnepeljük ezt, és fogadom az új, szabad életet. – Margókám, olyan sokat tervezel, hogy a napi 24 óra nem lesz elég neked. Nekem, mint régi nyugdíjasnak van már egy kis tapasztalatom. Margó nem vette komolyan a barátnő intelmeit. csak mosolygott mindenén és tovább lázasan várta a hétfői napot...

Szombaton Márta és Jani a megbeszélt időben becsöngettek és várták, hogy Margó ajtót nyit. Hosszasan csöngettek, de sehol senki. A nyitott ablakból valami furcsa zaj hallatszott.

– Mártikám, – mondta Jani, – mintha valaki jajgatna. Sürgősen döntenie kellett. Jani összeszedte az összes erejét és az ajtónak rontott, sikerült betörnie. Megsérült a keze, de ki törődik ilyesmivel ilyenkor!? A nappaliban a kis telefon asztalkánál feküdt Margó. Csak nagyon halkán tudta kimondani: „Segítsetek!” Az ábrázata furcsa és ijesztő volt. Márta azonnal hívta a mentőket. Pár perc múlva itt is volt a rohamkocsi. Margót a sürgősségi osztályra szállították. Márta vele ment. Jani pedig igyekezett Ferit elérni a mobil segítségével. Feri a közeli Tescóban volt, vásárolt a Margó által összeállított lista szerint. Jani közölte vele a szomorú hírt, és a

férfiak elsiettek a kórházba. Ott megtudták, hogy Margó agyvérzést szenvedett, és az állapota nagyon súlyos.

Hosszú hetek teltek el. Az asszony sokáig egy kétszemélyes kórteremnek a lakója volt. A másik beteg egy 91 éves asszony, agytrombózissal került ide. Csak csendesesen feküdt, időnként nyöszörgött, nem beszélt. Eleinte sok látogatója volt Margónak. Volt munkatársak, barátok, rokonok, távoliak is. A gyerekei is eljöttek Ausztriából, miután megtudták, hogy anyjuk kórházban van, azonban néhány nap múlva vissza kellett utazniuk. Végre Margót hazaengedték az orvosai. Feri két hétre szabadságot vett ki, hogy a feleségével legyen, segítsen neki. Az asszonynak újból kellett tanulnia járni, beszélni, és még sok mindent. Nagyon igyekezett. A gyógytornász is elégedett volt vele. A bot segítségével végre kimerészkedett a folyosóra, lassacskán lesétált az udvarra is... Nagyon elfáradt, de jólesett a mozgás a friss levegőn.

Úlve már sok mindenre képes volt. Megfőzött, tudja, hogy Feri az otthoni ételt szereti. Margó régebben is munka után megfőzte másnapra az ebédet a családnak. Boldog volt, mikor a kisfia evés közben megjegyezte: „Anyukám, csak te tudsz ilyen finom leveseket főzni!” Margó ismét tervezgetett. Az új életét tervezte. A régi terveit tönkretette a fránya betegsége. De bízott abban, hogy teljesen felépül, és boldogan tölthetik Ferivel az öreg napjaikat. Járása még nem a régi, de örül, hogy ki tud menni a Főtérré, mikor jó idő van, leül egy padra és gyönyörködik a virágok pompás színekavalkádjában, a sétáló fiatalokban, a játszó, szaladgáló gyerekekben. Régebben a rohanó élet miatt nem is vette soha észre a környező helyek szépségét. Elgondolkodott. Felnevelt három gyermeket, de nem emlékszik, hogy velük együtt látogatta volna a város szép parkjait, játszótereit. Csak a munka volt, az örökös rohanásban elszálltak az évek. A Feri hirtelen halála miatt a sors nem adta meg, hogy Margó a párjával együtt élvezze a szabadságot nyugdíjas éveikben. Ismét el kellett viselnie nem csak fizikai, hanem lelki fájdalokat is

„Nem, nem adhatom fel, nem”. És ismét tervezgetett. Vajon, mivel lepheti meg a Bécsből érkező unokákat!? A gyerekei

többször kérték, hogy költözzön hozzájuk. De az ő korában nem könnyű változtatni helyet. És ilyen gyönyörű Fötér máshol nincs is. Idővel megfogytak a látogatói, barátai. Sokan végleg elhagyták e világot. Teltek az évek, és Margó azt vette észre, hogy egyedül maradt a „társával”, a botjával.

Egy délután végigcsoszogta a lakást, végre megtalálta a botját. Mindig elfelejti, hogy hová teszi le. Jó idő van, indulás a Fötérre! Ott jól érzi magát Margó. De mi lesz, ha ismét beköszönt a rossz idő? A magány, a magány! Élvezettel figyelte a gyerekek zsibongását, a sétáló embereket. Egy fiatal ember is leült a padra, elmerült az olvasásba. Kis idő múlva hirtelen befelhősödött, feltámadt a szél. A fiatalember elköszönt, Margónak is kezdett fájni a háta. Vissza akarta csomagolni a zsíros kenyeret, mikor meglátta, hogy pár méterre tőle áll egy kis kutyus, néz rá és sebesen csóválja a farkát. „Biztosan éhes,” – gondolta Margó.

– Gyere ide! – szólította az állatot. A kutya mintha erre várt volna. Nagyon éhes lehetett, mert a zsíros kenyér nyomban lement a torkán. A bot a pad oldalához volt támasztva. Hirtelen leesett. A kutya ugrott egyet, a bot végét a szájába vette és Margóhoz húzta. Így az öregasszony könnyebben elérte. – Milyen okos ez a kiskutya! Köszönöm, köszönöm kutyus, kár, hogy nem tudom a neved. Margó lassacskán elindult hazafelé. Mikor a házához ért, azt vette észre, hogy a kutya utána jött. Azon a napon Margó a vacsoráját nem egyedül fogyasztotta el. Örült a kis élőlénynek. – Biztosan te is elveszítetted a gazdádát. Egyedül maradtál. Úgy, mint én. Ezentúl Margónak van kiről gondoskodnia. Ez számára nem kis boldogság.

Márffyné Horváth Henrietta

(Amarilla)

A világot két kezébe fogta...

A világot két kezébe fogta,
kicsit mellére tette,
mint gyermekét megszoptatta.
Végül ölébe ültette,
kék szemébe nézett,
álomba ringatta,
s hazudott egy szépet.

Múzsátlanul...

Volt idő mikor a ledér múzsa
homlokomra lehelt, s a rúzs
tűzvörös foltot hagyott.
De most arcomra fagyott
mosollyal meredek a gépre.
Gyere már te ihlet, végre!

éjszakai ringató

van úgy hogy aludni kell
s csak a sötét éj figyel
ekkor a csend az jó barát
betakar mint egy babát
akár egy jó szülő
bár haja már őszülő
ráncos a kézfeje
mégis ágyadnál helye
lesi a légvételed
a becsukott szemed
megsimít egy kicsinyt
a Holdra rákacsint
elillan hajnalra
ébredj madárdalra

Máté László (winner)

A szavak súlya

Ha majd megérted miért bűn a
szavak szavába rejthető
arany ciráda álvilága.
Ha hitted álmodat, derű
a szó neked. De tudd a duplán,
hamis szavaknak igazát kár
ragozni, úgysem érthető.
Maradt az újra éltető
napok varázsa, s kell erő mely
akarja még. De élnek-e
az álmok, él-e éneke
a jónak és a szép erőnek.
Elég a hit, elég neked?
Elég ma egy mosolyszelet?

A szó igaza

Láttam a régmúlt távoli emlékét, s neked adtam,
hogy hidd majd el a szónak nevelő igazát.
Vártam az értő szót. De erő kell várni, s reményt ad
bármi, ma még. Balzsam nékem a szó amire
vágytam. Ezért érzem, ma talán én és te megértjük,
azt ha a jót halljuk, s féltjük a szó igazát.
...és ha igaz még, kérdem a bírák értik-e? Él-e
még a jog és bizton nézhet előre szemünk?

Ez vagyok én

Hallgassátok, kérem én, rólam szól az én mesém.
Saját születésnapján, kinnal szült meg jó anyám,
e napon sok évre rá, vesztettem el az apám.
Nem véletlen mondom én, életem nem lányregény.

Mondták nekem kiskomám, járj ki néhány iskolát.
Ifjúságom nem fakó, éltem, mint városlakó.
Voltam, s vagyok olvasó, néha meg tollforgató.
Olykor ez-az bekrepált, volt, hogy kaptam egy medált.

Sokszor voltam én vidám, tudom, hogy van száz hibám.
Néha úgy lett elegendem, nem volt benne szerepem.
Született két gyermekem, szeretettel neveltem.
Mikor rossz volt az irány, lett is abból sok vitám.

Rég voltam ám kislegény, megírtam már két regényt.
Közel már a hatvanhoz, nem vágyódom a ranghoz.
Ha kell még, rajthoz állok, s nem kapkodok fűhöz-fához.
Ennyi volt az én mesém, nem adtam fel még a reményt.

Őrült világ

Érzed már, hogy szíven döfnek?
hamis szavakkal üldöznek.
Agyad mossák a TV-ben,
hétfőn, kedden, és hétfégen.
Utcán plakátok sulykolják,
vedd amit kell és kussoljál.
Beköltöznek tudatodba,
s ráadásul mily goromba.

Valóság show nem kell néked?
leugatnak kussolj, nézzed!
Mit számít, hogy nem akarod.
Fogd a pofád Te nagy barom.
Néhány korty és pár tablettá,
vámmentesen cigaretta.
Filléres mámort kínálnak,
háta mögött lefikáznak.

Hordó szónok mondja: kérem,
Ti vagytok a drága népem.
Szabadságot akartátok?
Pofátokat befogjátok.
Itt van nektek csuda jólét,
költsetek el minden lóvét.
Kölcsönöznek majd a bankok,
ez kell nektek , ó Ti barmok.

Biztatnak, hogy vegyél bátran,
boldogságot hamis mázban.
EU-s licence, de „imádod”,
lenyomják majd a gigádon.
Ott a sín és jön a vonat.
Itt valami nagyon rohad.
Gumiszoba a világunk.
Mi akartuk, ne pofázzunk.

Tavas van

Bár még a hideg az úr,
s basáskodik még a tél,
ám délről a meleg szél
szavára pendül a húr.

Kemény földet váltja sár.
Madártrilla ébreszt fel,
s reggel a tavaszi jel
lágú énekét küldi már.

Egy rőt vad makk után túr,
csörtetve a dombon fel.
Kéjesen röffent, ha lel,
s riadtan lesi egy nyúl.

A langy meleg köztünk jár.
Bár a hajnali szél, dél
melegével adós még,
de már tavasz van, s ránk vár.

Van még erőm

Ülök egy padon fáradtan,
nem új ez, és nem váratlan.
Az évekkel erőm csak fogy,
de meg vagyok még, úgy ahogy.
Ám sokszor van, hogy azt érzem,
Mebántanak, és nem értem,
miért jó, ha belém kötnek?
Egyszerűen arcon köpnek.

Letörlöm arcom, nem sírok,
mert van, akikben még bízok,
és majd, ha kell, félreállok,
vermet senkinek nem ások.
Amit adnak, megköszönöm,
segítséget el nem lököm.
De az álság nem kell nekem,
ki ezt nyújtja, elkergetem.

Magányra, mezőre, rétre,
úgy vágyom egy csendes éjre.
Van még bennem annyi erő,
– hidd el, nem vagyok hencegő –,
hogy ha kell, magam megvédjem,
éltető láng bennem égjen.
Mit is mondhatnék erre még,
hogy ez nem sok, de t'án elég.

Mátyás Béla (matyashela)

Utónyaralás, vénasszonyok nyara

Tizennyolcan egybegyűltünk,
és egy kisbuszra felültünk,
őszí nyaralást vállalva,
el is indultunk Gyulára.

Még nem értünk a határra,
mikor bementünk Aradra.
Szabadságszoborhoz mentünk,
hol tiszteletünket tettük.

Annak a tizenháromnak,
kik hősei voltak szabadságunknak,
a Magyar Szabadságharcnak:
ezernyolcszáz-negyvennyolcnak.

Majd Aradról elindulva,
vígán mentünk Battonyára,
s egy nagy mezőt átlavágva,
meg is érkeztünk Gyulára.

Majd hosszú keresés után,
befordultunk egy szép utcán,
melynek neve Tiborc utca,
s itt találtunk szállásunkra.

Bejövet a Várfürdőbe,
Napfény söröző elébe,
egy szép kép tárul elédbe:
a fürdő nagy területe.

Gyere hát ide öregem,
itt meggyógyít a szerelem,
s már egynéhány futam után,
bátran nyúlhatsz bármi után.

Nyújtózhatsz itt úszva-kúszva,
mászhatsz az uborkafára,
mert a szemtelen Rheuma,
Többé már nem áll utadba.

Gyógyír van itt minden cseppben,
mely bemászik a testedbe,
ha bejössz a medencébe,
fürödni a termálvízbe.

Vége van nyaralásunknak,
s a vénasszonyok nyarának,
s az Istennek hálát adva,
hazaérkeztünk Brassóba.

Mészáros István (rimfarago)

Idő

Az idő drága dolog.
Te a tiedet mire adod?
Pazarolod, vagy jó dolgokba
fekteted?

Vannak nyerő tippek?
Ha igen, ki mondhatja meg
idődöt kinek add?

Talán a legjobb, ha azokra
szánod időd, kiket szeretsz,
kik szeretnek.

Tudod, ezt csak egy
ideig teheted.
Időtankod újra nem töltheted.

Jól gondold meg
időddel mit kezdesz.

Olyanokba fektess
miket magaddal vihetsz,
ha már, mint mondják
az itt maradtak:
por és hamu vagy.

Kréta

Önmagam létét álmodó
illúzió-csomó vagyok?
Létezem, tehát vagyok.

Mint a tábláról letörölt
megoldó képlet,
láttad, ezért tovább
létezik benned.
Nem felejtetted.

Nem a kréta a lényeg,
hanem az információ, mit
hordozott egy kicsit.

Valahogy így vagyok több,
mint a 10000 forintot érő
ásványi anyag, melyből
testem terv szerint felépül.

Hát erről van szó:
a test marad, a többi megy tovább.
Lehet, hogy nem mindegy,
mivel táplálsz testetlen részed,
kihez tapasztod magad,
az istenformájú űrt benned
te magad vagy más tölti-e meg.
Ez nem az, mi egyre megy.

Annál is inkább, mert végül,
ha az élők közül kitöröl,
lelkemből olvasni szeretne
fiáról s arról mit kezdtem vele.

A kréta sem dolgozza be magát a tankönyvbe,
így oda csak úgy mehetsz, ha neved Ő írja be
az élet könyvébe.

Ébredés

– szerelmesen, feleségesen –

Anitám reggel: fekszel a hajamon!
Hajdanán, mikor még hajadon
hajatlan hajazva hajóztam feléd én,
ez nem volt gond, mert még
nem engedtéél magadhoz közel.

Azóta a naplementében vitorlánk összeér,
s néha valóban a hajadon fekszem én.

Molnár István (frekvento)

Mertünk nevetni

Seregnyi élmény...

1. Közel harminc éves hivatásos katonai pályám nagyobb részében komoly munkával, kemény próbákkal tűzdelve tettük, amit kellett. A fél emberöltőnyi ciklusban a legsanyarúbb helyzetekben, zord konfliktusok közepette, néha teherbírásunk határán kirobbant egy-egy villanásnyi derűlség, ez feloldotta a feszültségeket, elviselhetővé tette a ránk nehezedő nyomást, emberivé varázsolta az elvadult kapcsolatokat. Visszatekintve talán azt is megkockáztatom, hogy a vidám pillanatok nélkül belerokkantunk volna a folyamatos idegi megterhelésekbe, vagyis értéke volt a nevetésnek, hivatásunk komolysága ellenére kincset jelentett sok görcsöt oldó pillanat.

Az időrendet némileg megtartva összegyűjtöttem az anekdotikus helyzeteket, sziporkázó gondolatokat, fiataljaink örömére, kortársaim nosztalgikus fellazítására.

2. 1967. augusztus elsején, pontban 17 órakor gördültünk át a Csepel-350-es platóján szorongva a debreceni kaszárnya kapuján, megilletődve, még civil ruhában. Valamennyiünknek rossz volt a hangulata, valahogy nyomasztó volt a környezet, a gondolat, hogy búcsút kell vennünk a szabad, civil élettől. Amint megálltunk, és letereltek bennünket a gépkocsiról, előkerült egy öreg főtörzs, mogorva egy alak volt, illett a hangulatunkhoz. Goromba hangjától végképp megrettenve kapkodtuk össze civiles holmijainkat, és tőlünk telhetően sorba álltunk. Elvezettek bennünket egy alagsorba,

hatalmas zuhanyzó labirintus volt, talán az auschwitzi lehetett hasonlóan félelmetes. Levetettük minden ruhánkat, minden civiles emlékekkel együtt papírzsákokba raktuk, és fürdés után (no meg a fertőtlenítő porozás után!) felvettük az első felszerelésünket. Egyetlen méret sem stimmel, sokan siránkoztak, hogy ez nekik túl szűk, másoknak túl bő volt, az osztást végző öregkatonák rá se hederítettek. A vén főtörzs üvöltözte megnyugtatóan: - Majd összecserélik odakint egymás közt! A topis csapat elindult a körlet felé, az éppen arra grasszáló öreg katonák nem állhatták meg, röpködtek a gúnyos megjegyzések:

- Jönnek a zupások fókázni...
- Nézd, mennyi toplák, csíkos...
- A colosnak meg lobog a haja! Na, majd teszünk róla... –

Sündörög a gyopár a sor végén... Nem nagyon értettük ezt a nyelvezetet, de sejtettük, hogy jót nem jelenthetnek. A körlet végképp lehangolt bennünket: hatalmas, oszlopokkal alátámasztott terem, mindenütt ágyak sorakoztak benne, méghozzá majdnem mind emeletesen elrendezve, százhusz főnek szánták. A terem másik bútorzata vasvázás stoki volt, az ágy alá becsúsztatva, „elvágólag”. Univerzális bútordarab volt, lehetett ülni rajta, kihajthattuk rá a ruházatot, később fegyvert is azon tisztogattuk, sőt a klubszobába is elhurcoltuk, ha ülve akartunk levelet írni, TV-t nézni. Mindjárt sorakozóval és eligazítással kezdődött a belakás, Egy szikár, magas százados jött elő, és beszédet rittyentett:

- Fél évet töltünk együtt, jó ha tudják, mire számíthatnak. Közismerten kegyetlen, zord és félelmetes vagyok, elvetemülten bánok az újoncokkal. Nálam nincs irgalom, hamar megtanulják az alapigazságot: Isten nem ver bottal, csak a Halin századossal! Apropó: van egy piros sportkocsi a kapu előtt, na az az enyém. Ha majd arra is eljutnak, véssék az eszükbe, hogy aki a közelébe merészkedik, annak nem kell többé eltávot kérnie.

Ilyenekkel biztatott bennünket vagy fél órán át, az oszolt követően pedig ismerkedtünk új rajparancsnokunkkal. Sorkatonák közül válogatták őket, galád módon a legaljasabb, legszemetebb, vagy ha úgy tetszik legszigorúbb személyeket sikerült kiemelni a

rajparancsnoki posztra. Volt ott 6 általánost végzett, alacsony, kisebbségi komplexusokkal terhelt, aztán pszichopata kegyetlenkedő, keménykötésű paraszt gyerek, de én szerencsés voltam: az egyetlen érettségizett fickót fogtam ki, pontosabban hozzá kerültem beosztottnak. Valamennyiünknel egy fejjel nagyobb volt, iszonyatos hangerővel rendelkezett, és nem csak erőt sugárzott, de intelligens is volt. Igyekezett lelket verni belénk:

– Na, fiúk, nem kell begazolni, látom a képeteken, hogy nagyon lelombozótatok. Én nektek örvezető elvtárs vagyok, ti pedig növendékek. Nekem itt arról is tudni kell, ha fingani mertek, pedig higgyétek el, nem érdekel. Most vacsorázni megyünk kötelékben, előtte van-e valami kérdésetek?

– Igaz, hogy a kávéba brómot vegyítenek, hogy ne álljon föl? – kérdezte az egyik társam.

– Ezt még biztosan a nagyapjától hallotta, most örülhet, ha kávét talál benne. Már volt köztünk olyan, aki félénken kuncogott, elismerve a válasz szellemességét. Az első napokban azonban leginkább komor képpel, mindentől rettegve ismerkedtünk környezetünkkel. Tudtuk, hogy nem lesz sétagalopp, de ennél azért többet vártunk. Mindjárt az első éjszaka megkezdődött a „kiképzésünk”, kórusban kellett kántálnunk lefekvéskor az „öreg” katonák kedvenc strófáit:

– Én lefekszem az ágyamba, Mint a disznó a szalmába, Minden öreg csókának Jó éjszakát kívánok... Az étkezésekhez valamennyien egyszerre, kötelékben vonultunk, egyes sorokban jutottunk be az önkiszolgáló étterembe, amely egyúttal színházteremként is szolgált. A porondon most az ügyeletes tiszt feszített, és várta, hogy állva mindenki elfoglalja leendő helyét. Ekkor elkiáltotta a vezényszót:

– Jó étvágyat elvtársak, pihenj, ülj le! Eltelt tíz- tizenöt perc, egyszer csak újabb parancs dördült:

– Egészségükre elvtársak, pihenj, vonulj ki! Volt aki a levesénél járt, a szerencsésebbek már a második fogás közepénél tartottak, de ez nem számított, menni kellett kifelé. Rövid időn belül kényszerből megtanultunk villámgyorsan enni, akinek ez nem

ment, vagy éhes maradt, vagy sutyiban zsebre vágta a darabos ételeket, kenyeret, abban a reményben, hogy majd később megeszi. Kantin persze volt, de azt nem látogathatták újoncok az első hónapokban. Amikor eljött a nap, hogy eskü után mi is betérhettünk, maga volt a mennyország: korsó zamatos sört ihattunk három hatvanért, és hozzá harmonizáló pompás nápolyit vehettünk mindössze két forintért. Akinek volt egy tízese, már császárnak számított, a hatvan forintos félhavi zsoldból még vendéglátásra is futotta. Alapos letolást kapott, aki zsoldot mondott hivatalos helyen, csakis illetményről beszélhettünk. Magunk közt mégis a szleng győzött, szerettük a rövid, tömör megfogalmazásokat.

3. Ahogy „öregedtünk” egyre jobban kinyílt a csipánk, és egyre többet engedhettünk meg magunknak. Szabadidőnkben már mászkálhattunk a laktanyában, sorra jártuk a zugokat, ahol alkalom adtán el lehetett tűnni az előjárók fürkésző tekintete elől. Feltűnt, hogy egyik társam már alig várja ezeket az időpontokat, azonnal eltűnt, nem is láttuk, csak a kötelező napirendi pontoknál. A közös megpróbáltatásokban alkalmi barátságok szövődtek, ez a fickó végül is kegyeibe fogadott... Egy alkalommal odasúgta, menjek vele, mutat valamit. A telephely egy elhagyott részéhez vezetett, ahol világháborús amerikai dzsipek álltak, jószerivel kibelezve. Valahogy ott ragadhattak a háború végén, senkinek sem hiányozva. Barátom átszellemülten magyarázta, micsoda kincsek ezek, örömmel száguldozna velük, ő ide jár álmodozni, töredezett lelkét ápolgatni. Beült az egyik kocsivolánja mögé, váltott, kuplungolt, gázt adott, pont mint a gyerekek. Mosolyogtam ugyan magamban, de soha nem árultam el, a többiek még hibbantnak nézték volna. Sok-sok év múlva összefutottunk egy gyakorlaton és örvendezve mesélte, szerzett egyet, most éppen felújítja, ha kész lesz meglátogat vele. Nem jött... Debreceni napjaink derekán új századparancsnokot kaptunk. Alacsony volt, köpcös, és félművelt, akkoriban más volt a káderpolitika, az iskolai végzettség

másodlagos volt. Hiányosságait bizonyára restellte, ezért arroganciával pótolta. Ordibált, fenyegetődzött, de alig titkolt mosolyt fakasztott: elképzeltük, amikor némely szálfatermetű növendéknek azt mondta:

– Ráugrok a derékszíjára és hanyatt lököm! Beszédei szintén viccesre sikeredtek, bár akkor és ott nem nagyon mertünk nevetgélgni, később a hasunkat fogtuk ilyen szófordulatoktól:

– Én nem vagyok egy szadizmus, de ha felhergelnek drasztikum leszek!

4. Akkor még divat volt kulturális vetélkedőket szervezni, a szabadidős programjaink fénypontja volt a csapatok közti versmondó vetélkedő, röviden szavalóverseny. Sok jó előadó volt közöttünk, de a pálmát mégis a mi rajparancsnokunk vitte: Edgar Allan Poe „Holló” című versével indult, borsódzott a hátunk, ahogy előadta. Hangerejével, orgánumával olyan érzelmi hullámokat kavart, hogy mindnyájan megrendültünk. A tapsvihar is jelezhetette a parancsnokokból álló zsűrinek, hogy ki legyen a győztes, mert rövid tanakodás után a zsűri elnöke így méltatta:

– A madaras versmondó nyerte a versenyt, mert ezzel az orgánummal a szolgálati szabályzatból is sikerrel előadhatott volna, gratulálunk!

A politikai tiszt szívéen viselte sorsunkat, papíron jobbnál jobb terveket szerkesztett szabadidőnk hasznos eltöltésére: levélírás, vitafórum, TV nézés, meg ilyenek, minden estére. Ámilyentájt már tiszt csak szolgálatban lézengett a laktanyában, ő meg nem jutott mindenhova, ezért ezeket a programokat a belszolgálat valósította meg. Az egyik napon egy vicces kedvű rajparancsnok volt szolgálatban és amikor elérkezett a kultúrprogram ideje, a tervnek megfelelően adta a vezényszavakat:

– Stokit fogj, irány a klubszoba, TV nézés következik! Lelkesen vonultunk be a helyiségbe, reménykedtünk valami jóféle műsorban, de bármi is adódott, jobb lehet mint az alakizás. Leültünk és

izgatottan vártuk, mi lesz. Akkoriban a TV-k beindításához kellett egy kis idő, csövesek voltak, és az elektroncsöveknek be kellett melegedni. Vártunk türelmesen, de az egész gyanús lett, amikor még tíz perc múlva is csak a sötét képernyőt bámulhattuk. Morogtunk, volt aki bekiabálta, mikor lesz már valami, egyszóval zsibongott az egész társaság. Az ügyeletes persze azonnal legorombította a társaságot.

– Csend legyen, ez van kiírva! Mindenki nézze a TV-t! Műsorról szó sem volt, meg vagyok értve?!

Nagy Csaba Attila (Attila61)

a halál

a halál sötét titok,
ha szíved Hitre nyitott,
tiéd az örök élet,
nem vagy halandó lélek...

Eskü elé Húgomnak

Holnap már az örök több leszel!
Asszony, ki férje mellett lehet,
Tündöklő és csillámló parázs.
Sose hagyd, hogy múltjon a varázs...

Hiába...

Hiába minden,
eléd szórtam sok kincsem.
Adtam, nem kellett,
elmentünk egymás mellett...

Kincs

Hiába minden, halott miben hittem,
de cáfol a lét, mosoly ül arcomon.
Virágok nőnek, romos szívem konok,
féltem őröm csillogó gyémántkincsem.

Köszöntelek...

Ha hiszed, ha nem,
bár helyem sokszor nem lelem,
boldog vagyok, szemem ragyog.
Köszöntelek piciny élet,
itt kinn várlak én téged.
Ma örülök, élek, remélek...

Szabadon, emlék...

Emlék.
Vad hajsza, sorok között,
nyomor, munka, rögök.
Bennem ma már több a múlt,
szívem, hiába bárány, elvadult.
Egy emlék csupán...

Talán...

Talán egyszer majd jövök,
nem csupán a súly alatt nyögök.
Hiába sóhajt a bús panasz,
lelkemben matat a kis ravasz.

Talán egyszer majd megyek,
nem csupán vad szitkaim nyelem.
Bíborban az alkonyati táj,
hiába üvöltöm: hidd el, fáj!

Nagy Gabriella (blue)

...ha most idejönnél...

Ha most idejönnél,
idelopódnál hátam mögé
vállamra tennéd kezéd
tincsem ujjad köré fonódna,
úgy, mint selyempuha inda
s lecsuknám szemem,
míg ajkad ajkamhoz érne csendesen.
Ha most idejönnél,
idelopódnál hátam mögé
derekamra fonnád kezéd
lelkem lelked körébe bújna,
úgy, mint a tekergőző inda
s lehunynám szemem
míg tested testemhez érne csendesen.

...ha most idejönnél...

Bolondságot tenni

Egyszer szeretnék bolondságot tenni
nyáron kabátban és csizmában lenni
séta közben megfogni kezéd
repülni a fellegek felett.

Egyszer szeretném elsuttogni lelkem szavát
szemedbe nézve mormolnám, mint imát
elmondanám nyíló virágnak, s fának
élj csak boldogan a mának.

Egyszer szeretnék bolondságot tenni
télen gyöngyös saruban csak úgy lenni
séta közben csókolni szád
így fonnám köréd szívem égkék akaratát.

Titokzatos kövek

Suttognám: szeretlek...de minek?

Hisz Te magad is tudod,
hogyan vajúdnak bennem
ezek a lila-kék sorok,
s miként fonom össze őket
csokorba kötöm még a vesszőket,
teszem szőnyegként lábad elé,
s hintek gyöngypárát két kezed közé.

Mondanám: szeretlek...de minek?

Hisz Te szavak nélkül értesz engem
miközben hull árvának vélt könnyem,
tested titok-zugába,
s lelked árnyék-folyosójába.

Suttognám, s mondanám: szeretlek...

...de minek?

Érted testem, lelkem, ki hű

s hallgat, mint patakparton a titokzatos kövek.

Nagy Ilona (pirospipacs)

Csak ez a csend...

Fenn egy hatalmas fekete lepke,
s mintha ma minden beleveszne
felhőtócsákból összefolyva
– csak ez a csend, csak ez ne volna...
Villám vakít, ónszínű csóva
hangtalanul bukik a tóba,
s nyomtalanul tűnik el benne
– csak ez a csend, csak ez ne lenne...
Szénsötét árnyak rohannak szerte,
gyolcstisztát vágyva, vadul keresve,
s már minden szürkét semmibe tolna
– csak ez a csend, csak ez ne volna...
Most fénysín kúszik a viharsorra,
gyöngyfehér bomlik, felhőhorda
hömpölyög előttem keresztbe
– csak ez a csend, csak ez ne lenne...

Csendütemre...

Kihúzta lábát alólunk a nyár,
melléosont a lassúléptű ősz,
az óra lustán, csendütemre jár,
s már délutánra szürkületbe nősz.

Az éjjel mégis ciripelve jó,
bár hűvös simít már a bőrödön,
az árnyékod csak lámpafényre nő
és pára csillan meg a parkkövön.

Lisztharmat alá lapult be a zöld,
szédülve ring az elszáradt levél,
nagyokat sóhajt nedvében a föld,
meleg-fahéjszín kabátot remél.

Szénapocakot görget a határ,
kárminvörösen húz fölé az est,
vajon az én őszöm mily messze jár,
lesz-e hogy szívem új színeket fest...

Meglásd, lesz még...

Ma nem nyitotta rám szemét a nap,
szürkét hozott, nedves hideget,
a sétányon, a kopár fák alatt
ködbeburkolt keddbe érkezett,

mert másznak most a téli hónapok
– meglásd, lesz még finom langymeleg,
és letörök egy lógó jégcsapot,
míg a fákra lombot képzelek,

harmatcseppet zsendülő levélre,
tó tükrében ringó felleget,
madárdalt a simogató szélbe,
s fűben ülő pitypangkelyheket,

ágak közé bűgő vadgalambot
gyöngyvirágillatú reggelen,
hajnalpírba konduló harangot
– miközben a jéghárfát verem,

mert zsibbadnak a téldermedt terek,
hallgatnak a csukott ablakok,
de, meglásd, lesz még finom langymeleg
– sóhajtom, és tovább ballagok...

Papírvers

Messze úszott a papírhajóm
szabadabb világba,
papírsárkányom szélszakadva
lezuhan a gátra,

papírrepülöm fészket rakott
égbenyúló ágon,
papírcsákóm is széjjelázott
még azon a nyáron,

ronggyá szakadt a papírmadár,
szerteszórta tollát,
papírfecnikre karcoltam hát
életem mottóját,

papírgalacsin lett belőle,
búzlík is sokaknak,
merthogy a mocskos papírkutyák
még mindig ugatnak...

Töredék szavakból...

Oly jó lenne még egy szusszanásnyi élet
miben nem zavar se mocsok, se sötét,
hiszen a fák is a tiszta égig érnek,
s inda sem tűri el földnek börtönét.

Én is épp csak annyit, tán annyit se vágnék
mint nyárvirágja, ha szórja szirmait,
odasimulni, hol meleg még az árnyék,
s nem némi szelekkel ma ott, holnap itt.

Arra, hol egy percre megállnak a fények,
töredékszavakból lírát fest az est,
csillaglámpák tüzén vágyak összeégnek,
s ölelő cseneddel szíromágyat vetsz.

Nyolcas József (estelente)

A boldogság színeiből

fig.1.

gyöngy ibolya illatában
vén jegenye tartja hátam
kék sugara ring a létnek
fűbe ülök égre lépek
kék sugara ring a létnek
gyöngy ibolya illatában

fig.2.

selymes arany álmodással
rózsa rügye messzi nász dal
rőt hegyeken ing az álom
nyűtt rögeim elkapálom
rőt hegyeken ing az álom
selymes arany álmodással

fig.3.

bíbor üde reggelében
áll a baka hófehéren
csillagezer éji csókját
szíve viszi csendje szót jár
csillagezer éji csókját
bíbor üde reggelében

Kancsalul

a szarka lába
e szürke lébe
lép
lop
láp
torolva terül
törölve torol
vetésen
vitásan
egy ében éj
agyában íj
törik
terek
nyílnak nyálnak
török nyúlnak
szultán
szeltén

Képek emléke

krétarajz gyűrt fotón
kisgyerek víg alkotóm
büszke vár
kőfalak
fényrenyílt száz ablakán
száz virág
tágra tárt várkapu
tarka rét
sok huszár
fent torony
napsugár dús lángja leng
zászlaján

posta jött és benne kép
kislegény és ott a vár
nagy tower
kőfalak
tükröző száz ablakán
nincs virág
zárva áll a várkapu
szürke ég
rajta még
nagybetűs ákombákom
grandpa hi enyém várom

Pórmagyar

Héjj, magyar!
Mit neked, ha gyárad
kapuját a rozsdá
bilincse se zárja,
és éhed bádogán
lelked is kiszárad!
Hány millió itt ki társad?

Héjj, magyar!
Mit neked, ha régvolt
jószágod aklában
az őszi szél még tort
dudorász, s te bedőlt
szívedben élsz, szép félholt!
Hány millió itt ki társad?

Héjj, magyar!
Mit neked, ha béred
templomi kuldusnak
szánt vigasz; reméled
azt mégis hónapszám –
torz napon, tört éjen!
Hány millió itt ki társad?

Héjj, magyar!
Mit neked, ha fiad
menekül hét határt,
feledve – míg sirat –
hont, hitet, s érted őt.
Sóhajod felriaszt?
Hány millió itt ki társad?

Héjj, magyar!
Mit neked, ha setét
cselédek uralnak
törvényt és jog kegyét,
bűnök szűz szózatát,
bár neked jár segély!
Hány millió itt ki társad?

Héjj, magyar!
Hatva hass,
Értve alkoss,
jót gyarapíts!
Láss most, és tégy büszkén
rendet!
Hány millió itt ki társad?

Töri doli – *nem középiskolás fokon*

dugi mani sutyiban
az jár nékem
dutyivacsi tökölön
oszt' mit még nem

bratyí keze mutyizik
dús áfámmal
fele-fele a csali
szép sámándal

dizizik a ribike
egy bárszéken
csilivili arifülit
kért nemrégén

a fekete chevimen
tót rendszám van
dili bobi lövi le
vagy kétszázzal

pacsizom a nyuszikat
lent útszélen
navi diri szabira
ment nem kértem

Piro M. Péter (*piroman*)

Szívrekék

Alkonyattal jött, s kifutott a zápor.
Tündelányként fényt szemezett a nyártól,
sárga kottát írt a madárdalokból,
s messzire táncolt.

Csillag is lett, s pár a zsebébe hullott.
Én meg egy-két füstkarikát kifújok,
hogy figyeljen messze, Nyugat-felé még,
...mint nem is oly rég.

Már kökény ízű a lazúr az égen
és ma dolgom sincs, csak a táj, na és egy
árnyalat, hogy tudjak a szívre kéket
festeni szépen.

Kósza szonett

Járatott bakancs alatt a pusztá kő,
morzsolódik, omlik, és a hegy mögött
múltba néz a szikla oldalán a zöld,
szőke lett, kalászmelír a szép idő.

Birka-forma fellegek hasán az ég
már a bíborost fogadni kész, arany
száll fejünkre, bús keresztre, bár szakadt
szívem azt közölte: – Főni! Semmi vész.

Jó ez itt, ha zizzenő lesz egy szál
sárga szalmaszál a szájba', rágom,
s jár nekem, hogy erre senki sem jár.

Mert tücsök-zenét szítál a tájon
fű közé a szél, s ha vackolunk már:
álmom az, hogy álmodat vigyázom.

Őszidőző

Néma ágra száll a lanyha napsugár,
egy kevéske láng, de itt sunyít a tél,
– árnyas oldalakra megmaradt a dér –,
én meg úgy vagyok megint: akár a táj.

Lábam itt, a gond viszont ma messze jár,
míg a hús fenyők simítanak feléd,
– és fakult mezőkre lesz szelíd az ég –,
én a csendes indián: akár e nyár.

Bús bölényhegyek között patak lapít,
majd leér a völgybe hajfonat-lazán,
halkuló a víz, a fény, s elandalít.

Szerteszáll a suttogó avar szaván,
s nyári álmok illatán az ősz, amíg
páraölbe száll a léha napsugár.

Őszike

Tanulatlan még ez az ősz
somból lekvárt senkise főz,
csak a lepkék szárnya kopott
és gombák húznak kalapot.

Végtelen szonett

...És ha majd a vége vár: kitart a nyár.
zizzenő füvet puhít a dér amíg
végtelenbe felszökik s ha költözik
tollad és a sok madár a pókfonál

dél-felé repít veled s tovább lehet
hinni azt hogy én vagyok derült napod
kék szonettbe álmodott papírlapok
festik át a felleget hiszen szeret

még a versbe zárva itt a zűrzavar
s míg zenébe írom át a szív szavát
nem vagyok ma szőke-barna szűzavar

mit sarok mögé aláz az őszi gyász
sárga dallamot hagyok s ha így hagyod
még azért te várj. Amíg kitart a nyár...

Ricza István (tavinarcisz)

A tót meg a talján

Egy mogyoróbokor alján ülnek, a tót meg a talján.
Mondja a tót: Na, komám, lesz ma finom lakomám.
Éppen elég van az ágon, még marad is, ha levágom...
Szól az olasz hanyagul: Jobb vacsorának a nyúl.

Anyám temetésén

Álltam anyám temetésén, körben a többiek, és én
néztem az arcaikat. Volt, aki sírva fakadt...
Nyeltem a könnyem a sírnál, ő odaszólna: ne sírjál!
Lelkem a mennybe talál, nem keserít a halál!

Az öreg szem

Észreveszem, hogy öregszem, látni felejt az öreg szem.
Bárhova nézegetek, fogynak az ékezetek.
Néha betűt kever ismét, olykor egy-egy szavat is vét.
Ejnye, te szem, te szemét, vesszem el így eszem épp?

Gombfoci

Szinte gyerekkori emlék,
műanyag itthoni termék.
Képek a gombfocikon,
névvel a sok-sok ikon.
Mind remek, egy se hibátlan,
jó vele játszani bátran:
Varga, Orosz, Vilezsál,
Dalnoki, ő se lazsál...

Vár az öreg, sima asztal,
nincs leterítve damasztal,
mert az a pálya, az ám!
Meccs folyik ott igazán.
Rajta a két kapu, nincs gond,
labda meg egy lapos inggomb,
s rúgja az ujjam, – a láb,
nyomban a gólt legalább.

Gondolatok egy téli hétvégén

Míg odakint az apám a havat takarítva lapátol,
bent anya főz, s kiabál, hogy gyere, kész az ebéd,
én a tesót agyalom, csak ezért ki ne kapjak apától,
persze megint az öcsém játssza a hős szerepét.

Gondolatok közt

Gondolatok közt várom idén a tavaszt.
Odakint, ugye,
már csordul a jégcsap.
Persze, ha szél fúj, még a szobámba maraszt,
miután január
vége van épp csak.

Gondolatok közt várva tavaszra, idén
az a gondom, az ám!
Bízzak-e abban,
hogy vajon itt még élhetek évekig én
ezután igazán
majd szabadabban?

Novemberi nyár

Szinte novemberi nyár van, majd jön a tél januárban...
Délben a nap melegén most örülünk te meg én.
Hogy beborulhat az ég is, lesz netadó, ugye, mégis? –
Végül azért megijeszt, ismerem én a Fideszt.

Vers a játékról

Gyűlnek a ráncok a homlokomon,
mind, ami fáj valahol, rokonom.
Lelkem azért odabent fiatal.
Hadd bizonyítsa be most ez a dal!

Két unokámmal az is hagyomány,
játszani hív a fiú vagy a lány.
Pattog a labda az udvarukon,
s jót nevetek velük ott, ha rúgom.

Élem a hetvenes éveimet,
nem kutatom, vajon el ki temet?
Már ugye, többnyire bennem az agy
rendre kihagy, na de játszani hagy.

S. Farkas Zsuzsanna (naiva)

Én és a tenger

Állok a tengerparton és nézem a meztelen talpam alá szaladó hullámokat. Hideg a homok, először a víz is, de csak állok, élvezem, ahogy a talpam egyre mélyebbre süpped a homokba. A tenger dübörög, elnyomja a külvilág hangjait. Feljebb emelem tekintetemet, mélyen beszívom a semmihez nem hasonlítható tenger-illatot. Mióta vágyom rá! Úgy szeretném élvezni, átadni magam a kéknek, az égnek a fénynek, a víznek... Elengedni szappanbuborékként minden nyomasztó gondot, leoldani bokámról a béklyót és szállni a tengerké égen, lebegni az azúr vízben gondtalanul.

Mint rég.

Egyre nehezebb... Meggyötört, kiüresedett lelkem most kevésbé fogékony a szépre. Valami azért mégis megérint, hacsak pillanatnyi is az érzés. A boldogság átsuhan a lelkemen, míg nézem, ahogy az ég összeér a vízzel. Szabadság, végtelenség nyugóz le. Hosszan elnyúló, habzó hullámok simogatnak. Zöld hegyként emelkednek a távolban, hozzám érve kékké szelídülve loccsannak, partot érnek, majd visszahúzódnak, utat engedve a már közeledő újabb víztömegnek. Tört üvegszilánkként csillan a nap fénye a szinte haragosan zúgó tenger sokszínű hullámain. Lehet ennél lenyűgözőbb látvány? Szép a szemnek, a léleknek, zene a fülnek. Ide, igen ide kellett volna születnem, egy kis tengerparti házba! Nem kellene nekem palota, villa, csak egy egyszerű, házikó a part mentén, hogy minden reggel, este, minden pillanatban láthassam, hallhassam, csodálhassam az óriási víz szépségét, erejét. Boldog lennék itt, tudom... Hajnalban megnézném a napkeltét, az ezüsthidat a vízen, egyedül úsznék a csendes csillogásban, szemben a Nappal... Lassan tempózva, néha hátamra fordulva lebegnék, eggyé válnék szerelmemmel a tengerrel. Örök szerelmem, első látásra azzá vált, mikor huszonevesen megpillantottam azúrkék végtelenségét. Évtizedek teltek el, míg újra elmerülhettem

látványában. Azóta többször is, de a sóvárgásom utána folyamatos. És most itt vagyok. Váltakozó érzelmekkel, hisz lelkem is olyan, mint a háborgó tenger.

Megváltozott a világ. Bennem is, körülöttem is. Mélypontra sodort a sors tengere, lenn fuldoklom a sötétben, ahova nem süt be a Nap, felettem több tonnányi víz, talpam alatt hideg homok. Botladozom, néma sikolyra nyílik a szám, tapogatok, utat keresve. Hideg van itt, néha rám ijeszt egy-egy mellettem elúszó hal vagy hínár. Vissza kellene jutnom a fényre! Egyenlőre nem megy, hagyom magam szenvedni, átadom lényemet az önsajnálatnak. Nálam ez luxus, de most képtelen vagyok küzdeni. Csak vagyok. Mélyen a sötétben. El akarok bújni, nem akarok semmit érezni, látni, hallani magam körül. Meddig tart ez? Hol a hívó hang, a felém nyúló kéz, a motiváció, ami segít kiúszni a magam választotta száműzetésből? Persze, hogy tudom hol van... Bennem, legbelül, csakis én tudok segíteni magamon, erővel, akarattal, legyűrve bábságomat. De gyenge vagyok, karomból, lábamból kiszáll minden erő, lerogyok a hullámok építette, göröngyös tengerfenékre. Fekszem tehetetlenül, magzati pózban, várom a csodát, hiszek benne. Egy darabig. Aztán rá kell, hogy jöjjenek: nincsenek csodák, ha én nem akarom, hogy legyenek. Hogy minden rajtam múlik. Vagy itt maradok egy életem át fuldokolva az iszapban, vagy feltápáskodok és keresem tovább az utamat a boldogság felé. Utóbbi választom. Először lassan, kényszeredetten, majd egyre erősebb tempóban úszni kezdek a fény felé.

Itt állok a parton még mindig, arcom a Nap felé fordítom. A hullámok nyaldossák a lábam, de már nem érzem annyira hidegnek. Ha már itt vagyok, csak belemegyek, úszkálók kicsit, bár nekem ez a vízhőmérséklet hideg. Elindulok... Néha majdnem feldönt egy-egy nagyobb hullám, de megyek tovább, belevetem magam végül a vízbe, már nem is tűnik hidegnek, úszom, hátamra fordulok, ringatózom a hullámok hátán. Jó ez így most nekem... Némileg enyhül a szorongás a testemben, élvezem a végtelen tenger gyengédségét, hol a fejemen is átcsapó hullámok erejét. Itt otthon

érzem magam, de egy idő után kifelé indulok. Vonz a meleg, a fény, a napfürdőzés. Fekszem a gumimatracon, egészen közel a vízhez, és próbálok ellazulni. Csukott szemmel élvezem a Nap éltető fényét, körülöttem zúg a tenger. Most ez az ellazulás is nehezen megy. Az elmúlt időszakban felgyülemlett szorongás, csalódások, és sérelmek gátja lassan, de nem teljesen szakad át.

Napozok. Közben a magam módján imádkozom, hogy sikerüljön átadni magam, mint rég a teljes feloldódás állapotának. Újra a vizet nézem. A hullámokat, melyek látványával nem tudok betelni. Habzó szájú óriásként közelednek, majd partot érve lustán nyelvet öltenek a világra...

Sós ízt érzek ajkamon, nem tudom könnyeimtől, vagy a tengervíztől nedves az arcom. Tenger hullámai! Mossátok ki belőlem a rosszat! Hatoljatok a lelkembe, és tisztítsátok meg ennek az igazságtalan, hazug, álszent világ minden kínjától! Dübörögve szaladjatok át rajtam, úgy, hogy csak tiszta és szép gondolatok maradjanak a mélabú helyén! Bárcsak lehetséges lenne! Vigyétek magatokkal minden fájdalmamat, vigyétek a végtelenbe, soha vissza ne térjenek!

Én tűnök az erősebbnek, (vagy gyengébbnek?), mert nem tér vissza felnőtt fejjel is gyermeki énem, boldog felszabadultságom. Drága hullámaim, félmunkát végeztetek!

Mégis köszönöm. Ott lehettem veletek szerelmeim: tenger, napfény, puha homok. Végtelenség és szabadság! Ha csak rövid időre is, de csöpp boldogságot csempésztetek örömtelen napjaimba. Jövök még!

Talán egyszer itt is maradok. A part mentén, egy kis házban. Örökre.

Októberi nyár

Hazafelé a munkából mindig lassan megyek,
mint a rab a börtönből. Simít szabadság szele.
Levegőre vágyom, színekre, fényre, illatra,
megszokott látvány, mégis minden nap újat ad.

Hisz tegnap még élt-e rózsza, a tömbházak között,
most hervatagon lóg, tán fejet hajt az ősz előtt.
Lám, azon a fán több lett az aranysárga levél.
Októberi napfény vibrál az ég halványkékjén.

Nem tátong a kosárlabda-pálya sem még üresen.
Pattog a labda, hajít a kar, ki az ügyesebb?
Játékos ifjúság, mintha még mindig nyár volna,
– biztosan nagy a tét – szaladnak izzadt pólóban.

Csupán néhány percnyi séta, amíg hazaérek.
De nem magam elé, inkább jobbra-balra nézek.
Ráérek. Élvezem az ősz alkotta képeket,
a téli hidegben úgyis kapkodom léptemet.

Házunk előtt nyílnak még a kései virágok,
hosszan nézegetném, hisz nem tudni meddig látom.
Mikor öli meg szépségüket éjszakai fagy,
s tépi széjjel szilaj szél, a színes szirmokat.

Hazaértem. Tárva az ajtó, várja, belépjek.
Megtörlöm lábam, avarba, barna sárba léptem.
Visszanézek még a kis tarka virágoskertre,
s felvillan előttem a tél halott, havas képe.

Elűzöm, és élvezem az októberi nyarat,
magamba gyűjtöm az összes napsugarat.

Mivé lettél?

Mivé lettél, mondd, ember? Már nem ismerek rád!
Kifordult sarkából az örült, kerge világ.
Hazugság és csalás, ármány, kétely vesz körül,
az áskálódó – mellét verve –, csak ő örül.

Kiben bízhatok még meg? Kivel beszélhetek?
Hinni már e fertőben, senkiben sem merek.
Mert rosszindulat vezérli, önmagát nézi,
átgázol mindenkin, magát nyeregben érzi.

Hol bujkál az empátia? Hova tűnt a jóság?
Sárba tiport életek és kilátástalanság
taszítanak egyre nagyobb kétségbeesésbe,
naiv énem búsan kérdi: mégis, mire jó ez?

...s vajon mi lesz a vége...

Standovár Ágota (stando)

Nélküled, mint az olló egy fele – van árvaabb ennél? *

És vannak a nagyonegyedül-napok. Mint a mai is. Hajnal négykor ébredtem. Mellkasodnak feszült a hátam. Nem akartam mozdulni sem. De fájt. Felkeltem. Megmelegítettem a tegnapról maradt kávé, elszívtam az első cigarettát, majd a másodikat is. Magamba gömbölyödve őriztem a biztonságod. Őriznem kell, mert valami megint elveszett, és ha valami elvész, akkor én kicsi leszek. Amikor kicsi vagyok, félek. Amikor félek, kapaszkodnom kell, mert ha kapaszkodhatok, akkor nem veszhetek el én is! Ma nagyon kell kapaszkodnom. Kapaszkodni és fecsegni. Fecsegni, csupa nem fontos dologról. De most csak arról tudnék beszélni, azt hiszem, fecsegni semmiképp sem menne, hogy elérverezték az épületet, ahol az irodánkat béreltük, és azt sem tudom, csak úgy, mellékesen elfecsegni, hogy három hét haladékokat kaptunk a kiköltözésre, de ez alatt a három hét alatt nem sikerült új helyet találni magunknak. Hétfőtől, bizonytalan ideig, mindannyian távmunkások leszünk. Tegnap este, amikor megjöttem, a garázsban hagytam három zsáknyi fontos iratot, ezekre bármikor szükségünk lehet, és azért maradtak a garázsban, mert annyira nehezek a zsákok, hogy egyedül nem tudtam felhordani az emeletre.

Tudom, hogy manapság már szinte mindennapos történet ez, nyugodtan lehetne róla fecsegnem is, könnyedén, nem mellre szívva, hisz neked valódi gondjaid vannak, nap mint nap, csak nekem a mellkasomba szorult ettől is a bizonytalanság, és nem csak a költözés miatt, meg hogy itthon kell dolgoznom, de az is nyomaszt, hogy hétfőtől felborul a jól megszokott napirendem, a szoros napirendem, amiben nem maradt időm arra, hogy a félelmeimen rágódjak.

Mert most is hiába próbálom magam belefecsegni a fiktív valóságunkba, pedig más napokon könnyen megy, ma nem segít a bennemveled, ma minden szónak súlya van, ma nem nyugtat meg a csended sem. Újabb cigaretta. Talán néhány slukk után enyhül a

szorítás. De nem enyhül, nem oldja a nikotin sem a félelmeimet. Más kell! Az archívumban keresgélek. Hallgatlak, nézlek, mégsem lett könnyebben viselhető ez az egész. Egyedül vagyok, mint ahogy egyedül leszek akkor is, amikor a klinikára megyek. Már összeolvastam egy csomó dolgot a biológiai terápiával kapcsolatosan, tudom, miként zajlik le a kezelés, tisztában vagyok a lehetséges kockázatokkal és azzal is, hogy a szövődmények kialakulásának esélye minimális, mégis egyre mélyebbre hajszolom magam a félelmeimbe, hogy mi lesz akkor, ha megint bekerülök az „x” százalékba? Ezen rágódom, aztán rájövök, valójában csak az ismeretlentől félek, és ezt a megmagyarázhatatlan retteget felerősítik a munkámmal, munkahelyemmel kapcsolatos változások, ezért nem tudok örülni a szabadságnak, a kötetlen munkaidőben végzett itthon-dolgozásnak sem. És most, hogy a gondolatmenetemben idáig eljutottam, most ismerem fel, hogy minderről nyugodtan fecseghetek neked, csak arról kell hallgatnom, valójában attól rettegek, hogy egyszer majd nem fecseghetek neked, és akkor minden nyűgömet bajomat is társtalan-magamra hagyod.

** Illyés Gyula: Nélküled*

Szélesi Velina (Velina)

Csillagok után

A csillagok elárultak, vak vagyok,
a remény szertefoszlott.

S most vágyott arccal etetem a gyökereket,
a testemből folyó fájdalom cseppekkel.

Mondd hova lett a kis patak,
hova lett az apró lucfenyő
és hova lett a sas madár,
ami rajta fészkel?

Mikor lehunyom szemem, még látom,
de mikor kinyitom már sehol sem a világot.

Mint egy veszett, megtépzott vadat, tart a láncom,
addig, míg belsőmben konganak az apró harangok.

Vannak e válaszok az erdei rémnek,
a fák lábnyomát kísérő szélnek,
és a madarat szelídíteni kívánó,
naiv és mégis hibás léleknek?

Az erő, mit tálam mutatott, megtelt,
de én kiönteni nem merem.

Nincs előttem út, nincs előttem semmi,
csak néhány fura háromszemű halott valami.

Miért van az, ha elszáll hét madár,
hét darab lesz a kő is, mi eltalál,
és ha megmar egy rózsaszál,
előnt a magány?

Elfáradt, törött üvegeken lépkedek,
hallom óhajuk, hallom, ahogy kérnek.

És én...
– sóhaj –
csak aludni térek.

Eltörött idő

Fekete selyem szőttes,
s a fázó kis madár
álmatlan tánca,
ordibál a csendben.
Nincs... nincs senki,
ki megmentse,
apró tollak játéka,
szakadások szimfóniája.

A vég kedvenc órája
legurul a lépcsőn,
lassan utána baktat,
a sötétség várhat.
Fontos, hogy mikor
jön el a csend ideje,
de a pontosság üvege,
szétrebbent a négy égtáj felé.

Kés

Annyi tört döftek már belém,
annyiszor voltam már felhője a földnek,
remegő kezemben a kés,
fájdalmát kiáltja az égnek.

*

Rémálomban vergődő vész,
girbe-gurba jelek,
borítékot bontja a kés,
de nem érthető az üzenet.

*

Elfonnyadt saláta levél,
tátongó, üres zsebek,
az asztalon heverő kés
rozsdá gúnyát vesz fel.

*

Fekete fák ágára mászok én,
itt semmi sem emberi, mégis értem,
tokjában mörög a kés,
egy másik világba léptem.

*

Itt fekete és vörös az ég,
s nem kell, hogy dobogjanak a szívek,
ragacsos anyagban fürdik a kés,
de már senkit nem érdekel.

*

S végül kihuny minden fény,
és visszhangot ver a csend,
árván fekszik földön a kés,
s már érthető az üzenet.

Röpke

Embernek mondanak,
de sosem voltam az,
szívemen sok ezer rag-tapasz

Törött tükörben

Vég elégia, eső szemű péntek,
ballag a hajnal, megköveznek.
Göthös sakál, vértelen szemek,
mond el démon, minek nevezzelek?.
Letörött körmök, megfagyott szívek,
nevető nap szemében halott képek.
Fekete bőr, csont sárga szemek,
mond el démon, minek nevezzelek?.
Szürke gyertya, emberi pernye,
kínzó üvöltések, szétszakadt lelkek.
Fájdalmas csillanás, az igazság ereje,
hazudj démon, hisz nem ismertelek.

Sztancsik Éva (lambrozett)

Ég-fátyol, Hold-palást (*Erényért reményt*)

Hallgat az Éjszaka, csukva a szája,
mert takarja titkát, mit kilehetnénk –
Ég-fátyol, Hold-palást...hiú a drága,
de tettben képtelen, bár mesélne még.

*

Annyira szeretnénk hallani tőled
a régi regéket, a szét-szállt Időt.
A hajdani kardos, tettekéssz nőket
és férfit, ki egykor a harcban kidőlt.

Kik védték hazájuk, házuk, családjuk,
és tudj'isten mit még, mert akadt elég.
Filmeken, képeken gyakorta láttuk,
olvastuk könyvekben, ez milyen derék.

Jó lenne pár napig járni a múltban,
szippantva századok hős-erő szagát –
középkor, újkor, most belétek bújtam;
lássuk, mit mutattok, rajtam is palást.

Képzelet-lovamon vágtázom éppen,
rút csata-mezőkön hőköl a csődör –
előttem-mellettem villogó fényben,
vöröslő karddal a hadtest elő-tör.

Jaj, oly sok a vér és oly sok a fájás!
Lelkembe sebeket vasmarok szaggat –
félek, soha nem lesz itt megbocsájtás;
mindezen bűnre vaj'h ki az, ki adhat?

És ki adott áldást bősz katonákra?
Ki volt, ki útjukon Istennel hatott?
Ily végzetes gaztett tavaszra, s nyárra,
korra, életre sem volt sosem nagyobb.

Mennék én tovább, de vége az éjnek,
hű lovam fáradtan, csapzottan baktat.
Eleget láttam már ahhoz, hogy kérjek
(reggel, ha ébred) a Sorstól szájalmat.

*

Hallgat az Éjszaka, csukva a szája,
mert takarja titkát, mit kileshetnénk –
Fátyol és Palást, vér-ében rém-dráma.
S ad Sötét Számítónk...erényért reményt.

A Kitaszított (Két világ között)

Sorsom rojtos, silány repülő-szőnyegét
magához vonta a Hold-terhes éj karja -
hol életet fújt rám sok-sok csillag ajka
szikrázó hangjeggyel égettek menny-zenék.

Hajnal serkent bennem, bizsergette vérem
feledtem a mát és az összes volt gondot -
a Fény útján Jövöm is mellém sompolygott
s áldott Holnapot szakajtottam ég-réten.

Jöttem volna vissza, hogy mehessek tovább
földi utat járván, nyájas földi testben -
de e torz világnak már kevésbé tetszem...
Undorítónak tart, s kitaszít, mint pogányt.

Ne! Sikolt az elmém, hisz világost hoztam.
Sárgán ragyog, mézként csordogál vállamról -
nincs már Ismeretlen, mi Utat torlaszol...
Ám, ajtót mutattak. Még jövök...titokban.

Angyal küldötte (*Életem múzsája*)

Életem múzsája, szelíd-szép szerelmem
jöjj ide énhozzám, érintsük a Napfényt –
szád buja titkokat szívemig leheljen, s
csókod kortyolhassam reggeli italként.

*

Hajadnak lágyságát kezemben hordozom
minden egyes szála kedvencemül védett –
átfűzöm selymét a Sors-avult foltokon
erős lesz és tartós, sohasem kivénhedt.

Tekinteted szilaj és átütő szomját
bírja mindkét szemem boldog alázattal –
kifaragod véle hű, rajongó szolgád...
így műved ölében ébredsz a másnappal.

Lépteid mentében haladok ledéren...
ruháim eldobom, mert belül gyulladom –
megyek mögötted, mint fehér szemérem
csak bőröm világít, átlátva bűn-bajon.

*

Életem múzsája, szelíd-szép szerelmem
szállj ide énhozzám, Angyal küldötte vagy –
repülj a vállamra, ne engedj elvesznem
karmaid vájjanak! Ott Kinn üvöltve fagy.

Utószavak

Hamvadóban a gyönyör parazsa...
szikráit nem dobálja szerteszét –
mint vértelen, színehagyott pecsét
...napról napra kopik diadala.

Ez itt a szerelem ravatala.

Ágyazni kezd lomhán a dermedés...
a magasból szikkadt vágy integet –
ősz felhő-hajban rendez tincseket
erős keze tegnap volt tetterre kész.

Ez itt a szerelem-elengedés.

A boldogság ránk-járt és elszaladt.
Vidáman repdesett, majd tovább állt –
csöpp, nevető gödröcskéket táplált
ott, hol a száj szélén völgye haladt.

De...elapadt a szerelempatak.

Örömkönnyek nem locsolják útját...
kiszáradnak, s mélyülnek az árkok –
istenek! ti velünk mért így bántok?
múltjáért az arcot ráncok dúlják.

Idővel...

a szerelmek kürtjét máshol fújják.

Fogyó Hold

Olyan vagyok, mint a fogyó Hold,
– tekintet-tűzben sokkal inkább... –
ha figyelnek, (mi egyre ritkább)...
zsugorodom, miként aszott lomb.

Kerülök feltűnést, „báj-cirkuszt”,
olykor beszélni sincs sok kedvem –
s ezt magammal már lerendeztem,
bensőm virul, becsvágyam kihunyt.

Érdekes, hogy mindig változunk...
bár saját szemüvegünk tán fals; –
a kintről nézők szerint szárnyalsz,
míg szerintünk hajlunk és rogyunk.

Nem tudom, merre fordul sorom,
lehet nővök, dagadok nagyra... –
vagy fogyok, s az Ég betakar ma,
mint Hajszás-Holdat templomtorony.

Tóth János (janus)

Hajnali fagy

Megdőlve, mint süllyedő bárka
csonka Hold ül nyárfa zátonyán,
lelkem röppen: sebzett madárka
bukdácsol e ködös éjszakán.
Fagy kapaszkodik vézna ágba,
tenyere alól zúzmara nő,
felkúszik, fel a koronába,
hol távolba kémlel az idő.
Keleti fény dereng: soványka,
de dőzsöl a hajnal asztalán,
kipirulva, mint édes lányka
a Nap kacsint déren, zúzmarán.

Szárszó / J. A. /

Torz pipacs szirmok hullnak,
talpfákon sikolt a fék,
a kerekek forrón gurulnak,
az égen megsápad a kék.
Eltörött tollból szó szökik,
megbújik a zúzott kövön,
a halál csendben felöltözik,
illan a lét s oda az öröm.
Test a földön, a lélek vitorla
megfeszülve szárnyal szépen,
némán, s nem nyafogva,
feloldódik az ég vizében.

Karácsonyi fények

Karácsonyi fények puhán hóra lépnek,
dallamok pihéin lebben egy halk ének.
Zúzmara ül ágra, túlevélpillákra
ezüstszín holdsugár mosolyog a tájra.

Amerre csak nézek, csillagok igéznek,
kacsintó fényeik kék reményt ígérnek.
Házak fölött százat, fehér glóriákat
kémények eregetnek: parázs varázslat.

Ereszek alján, jégcsapok talpán
árnyékok ülnek hallgatag mogorván.
Futófény szalad, az árnyék is halad,
ragyogó házak közt a sötétség szakad.

Szobában fenyő áll, ruhája ünneplő
szőnyegre angyal száll, szárnya áttetsző,
kinyíló tenyerén áradó csupa fény,
szememnek bogarán szeretet tünemény.

Rosszkedvem illanó, bánatom párolgó
lelkemből felröppen boldogság pillangó.
Múlt idő szövőszék, fonala emlékkép
takarót terít rám, s a karácsony halkan lép.

Rászegelve a világra

Rád gondolok, senki másra,
leplet dobok a világra.
Téged látlok csak egyedül,
bordámnak a szívem repül,
lúktetéssel, dobbanással,
harcba száll a csontos ráccsal.
Szíved mellé, odaszökne
s ott dobogna mindörökre,
kályha lenne tested láza
szíved, szívem összezárva
odabenn a kis szobába
olvadna a boldogságba...
... lepel szakad, világ szökik
szívem bordám mögé lökik,
rád gondolok senki másra,
rászegelnek a világra.

Eső

Nehéz sárgás fény alatt
a lámpavas árnyékot nyög,
eső szital, a felszakadt
aszfalton víz gőzölög.

Ázott cigarettavég
a kátyúk zátonytengerén
hajózik, már várja a vég
egy csatorna fedelén.

Sár ver tanyát a járdán,
benne sétál egy bús alak,
lecsúszott kabát a vállán,
ütött – kopott, semmi lakk.

A sár feljajdul, fröccsen
testét tépi a pár cipő,
az utca mártva közönyben:
lábnyomdázik az idő.

Felleg sóhajt, sebe mély
sárgán sajog a fájdalom,
a megvillanó hold karéj
felragyog egy lábnyomon.

Tisztul az ég, pára száll,
a szellő mozgat árnyakat,
de megunja és csicsikál
az elázott fák alatt.

Ágvillában ül a nesz
a csendből szakít takarót,
már nem számít, hogy ma mi lesz,
csillag kacsint altatót.

Vaszkó Márta (eprecske)

Hallgatsz

Hallgatsz és én hallgatok
már nem úgy várjuk a holnapot.
Szemed évek alatt fénytelen lett,
sajgó szívem beleremeg.
Csendben múlnak a napok,
mind-mind ugyanazok.
– Már semmit sem kaphatok?

Illanó fények közt

Illanó fények között
megbúvó képzelet
didergő lélek
vacogó félelem.
Esendő az ember
vétkezik néha.
Mily botor ő!
Előre? – miért nem néz soha.
Pedig a jövőjében
ott a rejtőzik a végtelen,
követheti a csillagok útját,
átélheti minden álmát.
S ha a múltat feledni kész
új életnek adhat reményt.

Szeretet

Szól a dal halkan
szívedhez ér lassan,
ringat, óvón átölel
ennél több nem is kell.

Ha majd a fájdalom csitul

Nem akarok mást,
csak elfogadni a csendet.
Hallgatni, ahogy a madarak énekelnek,
érezni a nap simogató melegét.

Csak a nyugalmat ne tépje semmi szét!
Akarom a holnapok szépségét,
és megérteni miért róttá rám,
e kegyetlen sorsot a lét.

Hiába mormolom naponta imám,
tudom magamra maradtam,
bár nem az én hibám.

Fájó, keserű szívvel elfogadtam,
zaklatott lelkemben a harag,
már csendesül, nem dül már oly cudarul,
egyszer majd a fájdalom is elcsitul.

Hold fénye

Lassan elillan, elfut mellettem az élet.
Miért is hittem a tündérmesékben?
Arcomra éjszakánként hold fénye hullt,
még mindig kísért a kitörölhetetlen múlt.
Az ébredés oly keserű volt azon a hajnalon,
hisz addig áltattam magam, hogy jobb lesz,
majd meglátod biztattam magam, - jobb !
A tova tűnő idő még bizonytalanabbá vált,
Te voltál a minden, mint madárnak a szabadság,
pedig csak élni akartam, jövőbe szaladni veled,
nem elmúlni, mint egy álom ébredésre hangtalan.

Vetráb József (Kadocsa)

Amidőn...

Amidőn leejté szép fejét egy végső lobbanással,
vérző, szenvedő orcával a sugaras napkorong,
s öröknek hitt szíve kihuny keserv' dobbanással.
Ott állanék – sudár-vén nyárfa – az alélt ég alatt
a Kis-Tisza partján, 'hol a folyó int halk csobbanással
búcsút a napkeletről támadt óriásnak.
Leveleim dideregve lebbennek a kelő szélben,
s fejet hajtok lassan – nem másnak,
mint a Teremtés rejtélyes Urának.

Magyar tölgy

Múlnak, sáros, ázott, kötött talajába
kapaszkodik ágas-bogas gyökerével,
páratlan szép nemében, fajtájában,
ősi múlttal nem törődve, elrévedve
csak áll, és létezik lombkoronás ágaival
a tölgyfa téres réteken, s nem gondol
múltra, jövőre, bár testét nyüvek rágják,
eleven ág-karjait idegenek nyesik, vágják;
tudja bizton, hogy tavaszodván újra hajt
rügyet, és smaragdszín lomb-ruhát ölt, makkot
terem, olajos magot, az alatt rőfögők örömére.

Emeld fel szívedet

Emeld fel szívedet,
kezedben lássam – mondá,
Segélyként küldék sereget.
Kiittad bürök íz serleged,
igaz szereteted elillant,
magad vagy' kit imádsz.
Átlépsz az elbukotton,
hatalmat, pénzt kívánsz,
pedig hatalmat Én lehelék beléd,
de néked, te balga, ez sem volt elég.
Lerezeg földi élted, s elindulsz felém.
Karoddal nem öleltem,
ajkaddal nem csókoltam,
gyermeked lelkében nem él a fény.
Miért törekedtél nehéz földi életre,
ha nem tevél ennyit sem Érettem?

Mondd, még meddig...

Mondd; Meddig tűrheti az Úr
szem lesütve, hogy porig alázza
az ó-hitvány söpredék, és rút
pofájából átkot szórjon a kába,
értetlen arcra, s fut előre a sorba,
hogy megtehesse újra
nyálát pökve a szelíd,
méltóságában vert isten-arcra.

Itt élnek ők közöttünk, de nem velünk,
és gyalázzák szegény magunk, nemünk;
Magyarkodunk – üvöltik e beteg latrok,
s illannak orrunkba kénköves szagok.

Magyar vagyok, mondom daccal,
e nemzethez köt a szív és húség,
gyalázat rajtatok, továbbá
nagy, epés keserűség,
hogy torzult arccal,
fújjátok a kígyókövet felénk.
Rettegthettek, ha megjelenik az Úr
s szöges ostorával közétek sújt.

Vallomás

Asszonyom, a végtelen szerelem
pajkos szellője röppen eléd e kevés
szóban rajzolván jelet, s keresem
értelmét sóhajnak, mozdulatnak,
mely utat, fényösvényt kutat feléd.
Az értelem dadog, ha árad az érzelem,
a vágy táltos-lován szállva csattan csókom
forró, termékeny öled puha bársonyára,
nem akarok mást csak benne elmerülni
újra és újra, mint éltető nap az óceánba.

A 2014. évi versverseny nyertes művei

2014. január

Gligorics Teru (Teru): Jégvirágok

Lám, megint búcsúzunk egy téli alkonyon,
intünk a tavasznak, ősznek, a nyárnak,
barázdákban ma csak szellemek járnak
hol búza érett, de én nem panaszkodom.

Ó hópihék, mint fehér angyalok szálltok
pillámra, elvarázsolva köröttem
a mocskot, a kint, mit zsákba kötöttem,
s a Golgotát, hol születésem óta állok,

de esküszöm, nem fog legyőzni az élet,
míg tudnak repülni e törött szárnyak,
tőlem eshet, fújhat, zuhoghat vagy éghet,

lesz tavasz hódolni az önző élet-vágynak,
s bár letépdesték rózsáim az évek,
jégvirág-kertemben új remények várnak...

2014. február

Piro M. Péter (piroman): Szapphó (toll)

Kék, ahogy régen... te meg ott, ha nézem,
ott heversz lustán, kipirult fehérén,
így leszünk újból szanaszét kifeslett
párna az égen.

Most lehet hó, vagy kevesebb akármí,
míg lehunytt szemmel figyelő maradhat
bennem egy titkolt, szavasíncs szakadtnak,
van hova szállni.

Rácsodálkoztál, de tudom, nem érted,
hogy tavasszal még levegőbe libben
néha angyaltoll, s pihe hull kezembe:
írni a versed.

2014. március**Haász Irén (haaszi): Március 15.**

Nem, én nem szívesen fényezem a csatát,
csak muszájból vívok
bármiféle harcot;
vallom, hogy az érdek tartja tűzben vasát,
kevesek érdeke
szed embervér-sarcot.

Álokok sorával feltüzelt seregek
földért, kincsért, mások
hatalmáért ölnek.
Azt hiszik, hősök, ám csak félrevezetett
áldozatok mind, mind,
gyötrők, s meggyötörtek.

Egy lelkesít csupán: ha feltámad egy nép
zsarnokai ellen,
szabad akarattal.
Milliók hevéből megszülető egység
glóriát érdemel
örökzöld szavakkal.

Fennkölt mondatokból kiégnek a fáklyák,
száradó patakként
tűnnek a kudarcok,
de sejtjeim mélyén óvom Klapka lángját,
él bennem Bem apó,
Isaszeg, a harcok.

2014. április

H. Gábor Erzsébet (hzsike): Lágyselymű dal vagy már

Lágyselymű dal vagy már,
dúdollak magamban –
ha egyszer hallanál,
fény lennék hajadban,
tükör a szemedben,
ima a szavadban.

Kérj meg, hogy daloljak!
Hangszálam szakadjon,
s amikor karollak,
vágyvihar fakadjon,
s kongatva szívemet,
te légy a harangom.

Vagy csak, hogy dúdoljak,
magamban, csendesen,
s gyönyört majd úgy hozzak,
hogy csókom kegy legyen
alkonyban reszkető,
fedetlen testeden.

2014. május

Dobrosi Andrea (merino): Lehangoltan

Kaparom a rozsdát; másét, magamról.
Rózsámon szemeznek velem a tüskék.
Ellopták a csendet, kintről harang szól,
ahogy földbe szórják lelkem ezüstjét.
Lelóg fejem, a mélység benne tágul,
távolba tűnnek kipuhult pórusok,
a selyem szalagos nyárkép bezárul,
mi marad, nyakam körül barna hurok.
Reménytelenség kaszáját élezem,
érezem – mint darvak – suhan a boldogság
meggyötört völgyön, könnyterhes réteken.
Egyre több kéttellyel rágom az ostyát.
Mevagyok, mint póló 90 fokon:
már tiszta, de hordani azt nem tudom...

2014. június

Hepp Béla (a_leb): Sínesztézia

Velem szalad, s a végtelenbe tart,
ütemtelen vasára sistereg
a póre talp, pirosra égett kisgyerek
megint visít, és messze még a part,
a sátorokba összerótt vaságy,
ahogy magára húz a régi vágý,
csak ott lehetni újra pár napot
akár a szélzavart kis állatok
örök zsivajba' lenni, gondtalan;
vonatkerékütembe rázom önmagam,

velem szalad, időtlenül velem,
s megint zsebemre ring a sípszineg,
a bórszerű ülésre izzadt pestinek
de messze volt a táguló jelen,
és ottmaradt a múltban, ott maradt
a szikrakékre festett ég alatt
csodáival, gyerekek lenni már
bennem szakadt; a víz, a csend, a nyár,
s ti táborok, ti messzi táborok...
vonatkerékzenékbe zárva elforog.

2014. július**Németh Anikó (kodmadar): Kalandra fel!**

Vitorlát bont a forró nyár,
s tengerre száll a képzelet,
vidám habok közt labda vár,
Fényes Budapest, ég veled!

Jegyet váltok egy kalandra,
szoknyámat sortra cserélem,
nem ismerek most magamra
Hajam szépen száll a szélben.

Róma vár. Amfiteátrum!
A tenger hűsen hívogat.
Talán kávézni megállunk,
s nézzük, a pizza hogy mutat.

Velencében a gondolán
reátok nem is gondolok,
fagyalt mellett, egy délután
csak szerenádot dúdlok.

2014. augusztus**Ligeti Éva (LEKA): Vár a tenger**

Nyúglódó napok, izzasztó hőség,
kimerültségem leírhatatlan,
kellene már egy jó lehetőség,
mert így már minden kibírhatatlan.

Felszabadít egy kacér gondolat,
pihenni kéne egyszer igazán,
úgy sem teszek már semmi fontosat,
itt hagyok mindent, s lelépek lazán.

Térkép kezemben, lelkes kutatás
rajta, hova is kellene menni,
merre legyen a nyári utazás,
ahol igazán tudnék pihenni.

Dombok és hegyek szűrt csendje csábít,
kanyargós utak, apró kis csapás,
hajlongó lombok árnyéka ásít,
ahol a csend az áttűnő varázs.

Alföld legyen, vagy dunai sziget,
Balaton parti idilli fészek,
ahol a nádas buján integet,
távol a zajtól, elhagyott részen.

Csábító mindez, mégis mi lehet
mire igazán vágyhat az ember,
elvettem már jó pár ötletet,
...hogyan adnám alább? Irány a tenger!

2014. szeptember**H. Gábor Erzsébet (hzsike): Szüret**

Gazdag a termés, rózsaszín fürtök
csüngnek az indán – szél dala száll,
puttony a háton, jókedv a dombon –
fárad az ember, zsibbad a váll.

Gyermekekacajtól hangos a környék,
kedves a fülnek, drága zsvaj,
csurran a lé, úgy gyöngyzik a habja –
nékik a must most mézes ital.

Húvös a pince, büszke palackok
őrzik a múltat – régi regék,
porlepte, ódon, szürke ruhájuk
rejtik a titkot – ősi mesék.

Vénül az este, telve a hordók,
lobban a rőzse, tűz melegít,
búsul a nóta, s árva szívekben
őszi szerelmet bor heve szít.

Anyja ölében alszik egy gyermek,
édes az álma, arca kigyúl,
s éjlepedőjét féltve-vigyázva,
rájuk teríti halkán az Úr.

2014. október**Jóni Barna (barnaby): Emlékeimből...**

Színezném ma már minden árnyalattal
gyermekkoromnak oly szép igazát
Anyám szeme könnyekkel marasztalt
elnyerni lelke minden vigaszát...

Mint rosszcsont kölyköd, szívtam a véred
próbálgattam meddig tart türelmed.
Ám szereteted, végtelen vékával mérted.
Most a múlt homályából is üzennek

kedves emlékei egy felhőtlen kornak,
ahol gyermek voltam, és boldog is igazán.
A villanypóznák, talán már nem is dalolnak,
csak a rózsáid szépek még konyhád teraszán.

A régi játszótársak elmaradtak messze,
sok ismeretlen arc, már mind-mind idegen.
Ifjú lányok-fiuk, a múlt ködébe rejtve
bennem öregednek, és nem hagynak hidegen...

Gyermek vagyok. Most újra élni visszajöttem.
Anyám piros arcát látni, mindig kedves még.
Nevetését ha hallom, élek napsütötten
boldog idők járnak, nyílik felettem az ég...

2014. november

Egry Artúr (egryartur): párolog

a teremtés szivacsából lágyan
napok csíráznak fel a nyárban
így párolog bennem a jelen
ködölő bársony alvó leveleken

lappangó érdes hanga szálak
köröket ringnak és kaszálnak
mint a szélben táncoló jelen
hús-nedves kelyhük édes és eleven

öröktől fogva szél harangok
jönnek felém s feléjük tartok
pille-szárny csapással mért selyem
most omlik múlttá a jelen

a kimért idő odvában, ahol lakom
kibámulok az ablakon
odakinn cseresznyék érnek a fán
június van ez az értelme - talán

2014. december**Szoby Zsolt (freesia): Csilingelő álmok**

Hallgatag csend honol mélán odakünn,
meglapulva, behavazott szérűk közt,
míg benn piciny fenyőt gyertyafény fűrészt,
alatta sárgult kép, s egy avított parfüm.

Könnyes szemekből csepp hull az üvegre,
katonafotón csillan a bohó láng,
s már eres kezek simítják a magányt,
mely konokul itt maradt, mindörökre.

Angyalseregek hó-ruhába bújnak,
mosolyuk meghitt, hitetlen Tamások;
áldott szeretetük mérge a bűnnek.

Égbe kiált most megtört, földi átok,
s a puha csendben sziporkázva hullnak
a nem feledett, csilingelő álmok.

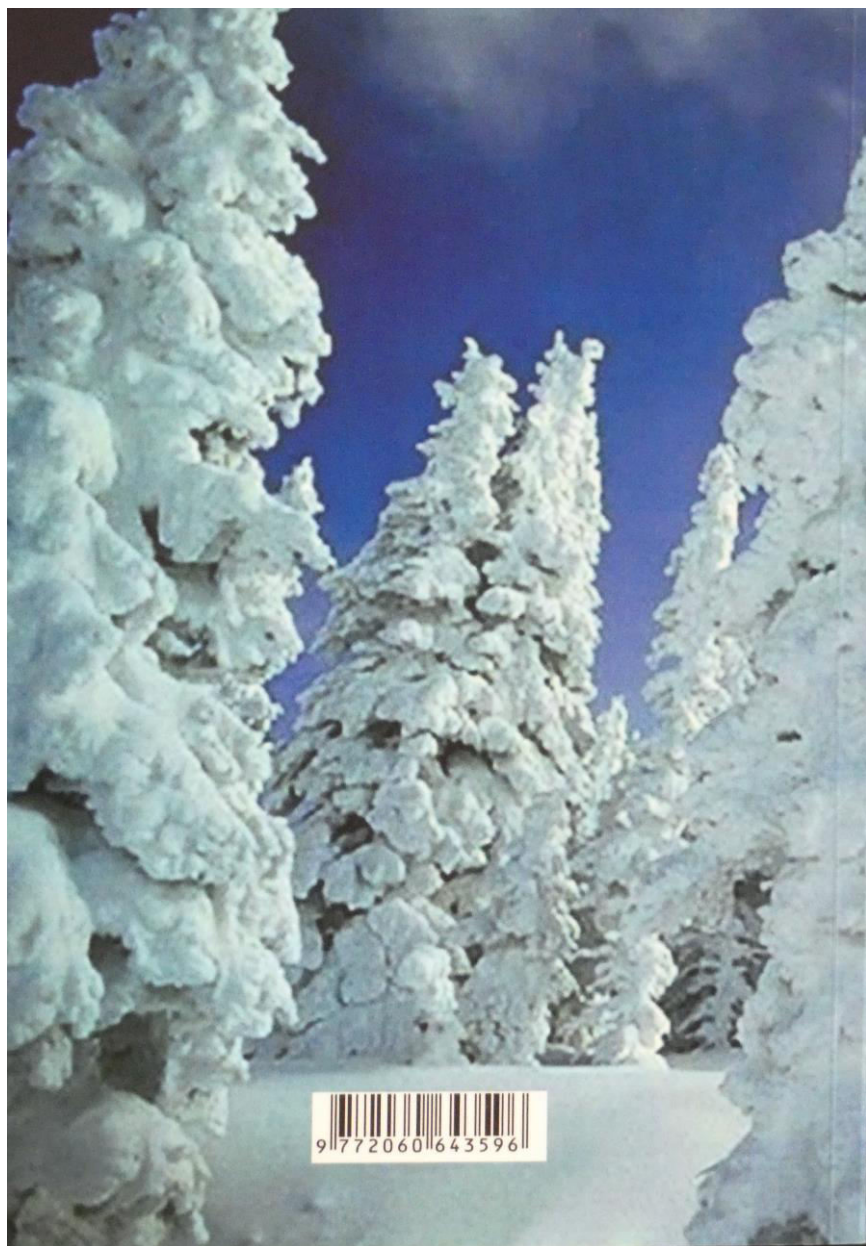
Az antológiában szereplő szerzők névsora

Előszó	3
Almásy Béla (Almasy)	7
Arany-Tóth Katalin (aranytk)	12
Ábel Andrea (AngyaliAndi)	18
Bombicz Mónika (Francesca3)	23
Csengődi Péter (csega)	28
Fazekas Miklós (mickey48)	33
<i>fényesi</i> Tóth János (fényesi)	37
Fodor Miklós (hifimiki2)	42
Földi László (Lacoba)	45
Gligorics Teru (Teru)	48
Haász Irén (haaszi)	52
Hardik László (ho)	58
Hepp Béla (a_leb)	59
H. Gábor Erzsébet (hzsike)	68
Horák Andrea (Kankalin)	73
Kamarás Klára (Si)	78
Káli László (Captmemo)	83
Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)	88
Kozák Vilma (szusi)	90
Kovács Daniela (vorosliliom)	93
Kun Magdolna (lena1)	96
Lakatos Zsuzsa (zsuka49)	100

Ligeti Éva (LEKA)	102
Lőrinczi L. Anna (Anna1955)	106
Maszong József (Samway)	109
Mayer Edit Julianna (Julianna)	114
Márffyné Horváth Henrietta (Amarilla)	118
Máté László (winner)	120
Mátyás Béla (matyasbela)	125
Mészáros István (rimfarago)	127
Molnár István (frekvento)	130
Nagy Csaba Attila (Attila61)	136
Nagy Gabriella (blue)	139
Nagy Ilona (pirospipacs)	142
Nyolcas József (estelente)	147
Piro M. Péter (piroman)	151
Ricza István (tavinarcisz)	155
S. Farkas Zsuzsanna (naiva)	159
Standovár Ágota (stando)	164
Szélesi Velina (velina)	166
Sztancsik Éva (lambrozett)	170
Tóth János (janus)	175
Vaszkó Márta (eprecske)	179
Vetráb József (Kadocsa)	182

2014. évi versverseny győztes művek szerzői:

Gligorics Teru (Teru), Piro M. Péter (piroman),
 Haász Irén (haaszi), H. Gábor Erzsébet (hzsike)
 kétszer, Dobrosi Andrea (merino), Hepp Béla
 (a_leb), Németh Anikó (kodmadar), Ligeti Éva
 (LEKA), Jóni Barna (barnaby), Egry Artur
 (egryartur), Szoby Zsolt (freesya)



9 772060 643596